РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи състав)

16 декември 2008 година *

По съединени дела Т-225/06, Т-255/06, Т-257/06 и Т-309/06

Budějovický Budvar, národní podnik, установено в České Budějovice (Чешка република), за което се явяват адв. F. Fajgenbaum и адв. C. Petsch, avocats,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (СХВП), за която се явява г-н A. Folliard-Monguiral, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпила пред Първоинстанционния съд, е

* Език на производството: английски.

Anheuser-Busch, Inc., установено в Saint Louis, Мисури (Съединени американски щати), представлявано първоначално от адв. V. von Bomhard, адв. A. Renck, адв. B. Goebel и адв. A. Pohlmann, впоследствие от адв. von Bomhard, адв. Renck и адв. Goebel, avocats,

с предмет жалби против решенията на втори апелативен състав на СХВП, постановени на 14 юни (преписка R 234/2005-2), 28 юни (преписки R 241/2005-2 и R 802/2004-2) и 1 септември 2006 г. (преписка R 305/2005-2) относно процедури по възражение между Budějovický Budvar, národní podnik и Anheuser-Busch, Inc.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (първи състав)

състоящ се от: г-жа V. Tiili, председател, г-н F. Dehousse (докладчик) и г-жа I. Wiszniewska-Białecka, съдии,

секретар: г-жа K. Pocheć, администратор,

предвид представените на 26 август (дело T-225/06), 15 септември (дела T-255/06 и T-257/06) и 14 ноември 2006 г. (дело T-309/06) в секретариата на Първоинстанционния съд жалби,

предвид представените на 30 януари (дело T-225/06), 20 февруари (дело T-257/06), 26 април (дело T-255/06) и 27 април 2007 г. (дело T-309/06) в секретариата на Първоинстанционния съд писмени отговори на СХВП,

предвид представените на 30 януари (дело Т-225/06), 28 февруари (дело Т-257/06), 7 май (дело Т-255/06) и 24 май 2007 г. (дело Т-309/06) в секретариата на Първоинстанционния съд писмени отговори на Anheuser-Busch, Inc.,

предвид определението на председателя на първи състав на Първоинстанционния съд от 25 февруари 2008 г., с което настоящите дела се съединяват за целите на устната фаза на производството в съответствие с член 50 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд,

след съдебното заседание от 1 април 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

А — *Международно право*

1 Членове 1—5 от Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация (наричана по-нататък „Лисабон-

ската спогодба“), приета на 31 октомври 1958 г., ревизирана в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г., гласят следното:

„Член 1

1) Страните, за които се прилага настоящата спогодба, образуват Специален съюз в рамките на Съюза за закрила на индустриалната собственост.

2) Те се задължават да закрилят на своите територии, съобразно условията на настоящата спогодба, наименованията за произход на стоките на другите страни от Специалния съюз, признати и закриляни на това основание в страната на произхода и регистрирани от Международното бюро за интелектуална собственост […] посочено в конвенцията, учредяваща Световната организация за интелектуална собственост […]

Член 2

1) По смисъла на настоящата спогодба под наименование за произход се разбира географското наименование на страна, област или местност, които служат за означаване на една стока, която произхожда оттам и чиито качества или свойства се дължат изключително или основно на географската среда, включваща природните и човешките фактори.

2) Страната на произхода е тази страна, чието име или име на нейна област или местност съставлява наименованието за произход, което е дало на стоката нейната известност.

Член 3

Закрилата ще се осигури срещу всеки опит за присвояване или имитация, дори ако истинският произход на стоката е означен или ако наименованието е използвано в превод или придружено от изрази като „род“, „тип“, „начин“, „имитация“ или подобни.

Член 4

Разпоредбите на настоящата спогодба не изключват с нищо закрилата, която вече съществува за наименованията за произход във всяка една от страните на Специалния съюз по силата на други международни актове, като Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост от 20 март 1883 г. и нейните последващи изменения, Мадридската спогодба от 14 април 1891 г. относно преследването на фалшивите или заблуждаващи наименования за произход на стоките и нейните последващи изменения или по силата на националното законодателство или съдебната практика.

Член 5

1) Регистрацията на наименованията за произход става от Международното бюро, по молба на администрацията на страните от Специалния съюз, от името на физически или юридически лица, държавни или частни, носители [другаде в текста: „титуляри“] на правото да се ползуват от тези наименования за произход съобразно тяхното национално законодателство.

2) Международното бюро уведомява незабавно за извършените регистрации администрациите на другите страни от Специалния съюз и ги публикува в периодичен бюлетин.

3) Администрациите на страните могат да декларират, че не са в състояние да осигурят закрилата на едно наименование за произход, чиято регистрация им е била съобщена, но само дотолкова, доколкото тяхната декларация бъде съобщена на Международното бюро с указание за мотивите, в срок от една година, считано от получаването на съобщението за регистрация, и без тази декларация да може да засяга във въпросната страна другите форми на закрила на наименованието, за които титулярът на същото би могъл да претендира съобразно чл. 4 по-горе.

[…]“

2 Правила 9 и 16 от Правилника за приложение на Лисабонската спогодба, влязъл в сила на 1 април 2002 г., предвиждат следното:

„Правило 9

Декларация за отказ

1) Всяка декларация за отказ се съобщава на Международното бюро от компетентната администрация на договарящата страна, за която е издаден отказът, и трябва да бъде подписана от тази администрация

[…]

Правило 16

Обявяване на недействителност

1) Когато международната регистрация е обявена за недействителна в една договаряща страна и когато обявяването на недействителност не може повече да бъде предмет на обжалване, посоченото обявяване на недействителност трябва да бъде съобщено на Международното бюро от компетентната администрация на тази договаряща страна.

[…]“

3 Членове 1 и 2 от Договора относно закрилата на указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода на селскостопански и промишлени стоки, подписан на 11 юни 1976 г. между Австрия и Чехословашката социалистическа република, което оттогава е част от правния ред на Чешката република (наричан по-нататък „двустранният договор“), гласят следното:

„*Член 1*

Всяка от договарящите държави се задължава да вземе всички необходими мерки, за да осигури ефикасна закрила срещу нелоялната конкуренция в процеса на търговия на указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода на селскостопански и промишлени

стоки, попадащи в категориите по член 5 и уточнени в споразумението, предвидено в член 6, както и наименованията и илюстрациите, упоменати в член 3, член 4 и в член 8, параграф 2

Член 2

По смисъла на настоящия договор указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода, са всички указания, пряко или непряко свързани с произхода на стока. Такова указание обикновено е съставено от географско наименование. То обаче може да бъде съставено и от други указания, ако заинтересуваните среди от страната на произхода откриват в тях във връзка с така наименованата стока указание относно страната на производство. Посочените наименования освен указание за географски определена територия на произход могат да съдържат и указания относно качеството на съответната стока. Тези особени свойства на стоките се явяват изключително или главно като следствие от географски или човешки влияния."

4 Член 5, параграф 1, точка Б 2 от двустранния договор упоменава бирите сред категориите чешки стоки, за които се отнася установената от него закрила.

5 Съгласно член 6 от двустранния договор „наименованията относно стоки, за които се прилагат условията по членове 2 и 5, ползващи се от закрилата по договора, и които поради това не са родови наименования, ще бъдат изброени в споразумение, което трябва да бъде сключено между правителствата на двете договарящи държави".

6 Член 16, параграф 3 от двустранния договор гласи, че двете договарящи се страни могат да го денонсират с най-малко едногодишно писмено предизвестие по дипломатически път.

7 Съгласно член 6 от двустранния договор на 7 юни 1979 г. е сключено споразумение за прилагането му (наричано по-нататък „двустранното споразумение“). Относно „чехословашките наименования на селскостопански и промишлени стоки“ в категорията „бира“ приложение Б към двустранното споразумение сочи наименованието „Bud“.

Б — *Общностно право*

8 Членове 8 и 43 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен, съдържат следния текст:

„*Член 8*

Относителни основания за отказ

[…]

4. При възражение на притежател [другаде в текста „титуляр“] на нерегистрирана марка или на друг знак, използван(а) в процеса на търговия с по-голямо

значение от местното, марката, за която се подава заявка, не се регистрира, когато и доколкото, съгласно законодателството на Общността [другаде в текста „общностно право“] или законодателството на държавата членка, което регламентира този знак:

а) правата по отношение на този знак са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Общността или приоритетната дата, претендирана [другаде в текста „посочена“] за подаване на заявката за регистриране на марка на Общността;

б) този знак предоставя на притежателя [другаде в текста „титуляра“] си правото да забрани използването на една по-късно регистрирана марка.

[…]

Член 43

Разглеждане на възражението

1. При разглеждането на възражението службата приканва страните, толкова често, колкото е необходимо, да представят в срока който им е предоставен от службата, съображения относно съобщенията на другите страни или на тях самите.

2. По искане на заявителя, притежателят [другаде в текста „титулярът“] на една по-ранна марка на Общността, който е направил възражение, представя доказателства, че през петте години предхождащи публикуването на заявката за марка на Общността, по-ранната марка на Общността е била обект на реално използване в Общността за стоките или услугите, за които тя е регистрирана, и които той цитира за обосноваване на възражението, или че съществуват основателни причини за неизползването, доколкото към тази дата, по-ранната марка е била регистрирана за не по-малко от пет години. При липса на такива доказателства, възражението се отхвърля. Ако по-ранната марка на Общността е била използвана само за една част от стоките или от услугите, за които тя е регистрирана, тя се смята за регистрирана, за целите на разглеждането на възражението, само за тази част от стоките или услугите.

3. Параграф 2 се прилага по отношение на по-ранни национални марки, посочени в член 8, параграф 2, [буква] а), като се изхожда от това, че използването в Общността е заменено с използването в държавата членка, в която по-ранната национална марка е защитена.

[…]“

Обстоятелства, предхождащи спора

A — *Заявки за марка на Общността, подадени от Anheuser-Busch*

9 На 1 април 1996 г., 28 юли 1999 г., 11 април и 4 юли 2000 г. по силата на Регламент № 40/94 Anheuser-Busch, Inc. подава в Службата за хармонизация във вътрешния

пазар (марки и дизайни) (СХВП) четири заявки за регистрацията на марка на Общността (съответно № 24711, 1257849, 1603539 и 1737121).

10 Предметът на заявка за регистрация № 125 7849 (наричана по-нататък „заявка за регистрация № 1“) е следната фигуративна марка:

11 Стоките, за които е заявено регистриране на фигуративната марка, попадат в класове 16, 21, 25 и 32 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрацията на марки от 15 юни 1957 г., ревизирана и изменена, и отговарят за всеки от тези класове на следното описание:

— клас 16: „Хартия, картон и стоки от тези материали, които не са включени в други класове; печатни произведения; материали за подвързване на книги; фотографии; канцеларски принадлежности; канцеларски лепила и лепила за домакински цели; материали за художници; четки за рисуване; пишещи машини и канцеларско оборудване (с изключение на мебели); учебни материали (с изключение на апарати); пластмасови материали за опаковки, които не са включени в други класове; карти за игра; печатарски букви; клишета“,

— клас 21: „Домакински или кухненски прибори и съдове (без тези от благородни метали или от неблагородни метали, покрити с благородни метали); гребени и гъби; четки (с изключение на четки за рисуване); материали за изработване на четки; средства за почистване; стоманена тел

за домакински цели; необработено или полуобработено стъкло (с изключение на стъкло, използвано в строителството); стъклария, порцеланови и керамични изделия, които не са включени в други класове“,

— клас 25: „Облекло, обувки, шапки и други принадлежности за глава“,

— клас 32: „Бира; безалкохолни напитки, минерални и газирани води; плодови напитки и сокове; сиропи и други препарати за приготвяне на напитки“.

12 Заявката за регистрация на фигуративната марка е публикувана в *Бюлетин на марките на Общността*, бр. 34/00 от 2 май 2000 г.

13 Предметът на три заявки за регистрация — № 24711, № 1603539 и № 1737121 — е словната марка „BUD“ (наричани съответно по-нататък „заявка за регистрация № 2“, „заявка за регистрация № 3“ и „заявка за регистрация № 4“).

14 Стоките и услугите, за които е заявена регистрация на словната марка, попадат в класове 32 (заявка за регистрация № 2), 32 и 33 (заявка за регистрация № 3), 35,

38, 41 и 42 (заявка за регистрация № 4) по смисъла на Ницката спогодба, и за всеки от тези класове отговарят на следното описание:

— клас 32: „Бира, ale [вид английска бира], портер, малцови алкохолни и безалкохолни напитки“ (заявка за регистрация № 2) и „Бири“ (заявка за регистрация № 3),

— клас 33: „Алкохолни напитки“,

— клас 35: „Създаване на бази данни, събиране на информация в бази данни“,

— клас 38: „Телекомуникации, а именно предоставяне и предлагане на данни и информация, предлагане и разпространение на информация, съхранявана в бази данни“,

— клас 41: „Образование, развлечение“,

— клас 42: „Услуги на ресторанти, барове и таверни; експлоатация на бази данни“.

15 Заявките за регистрация на словната марка „BUD“ са публикувани в *Бюлетин на марките на Общността*, бр. 93/98 от 7 декември 1998 г. (заявка за регистрация № 2), бр. 19/01 от 26 февруари 2001 г. (заявка за регистрация № 3) и бр. 22/01 от 5 март 2001 г. (заявка за регистрация № 4).

Б — *Възражения срещу заявките за марка на Общността*

16 На 1 август 2000 г. (за заявка за регистрация № 1), 5 март 1999 г. (за заявка за регистрация № 2), 22 май 2001 г. (за заявка за регистрация № 3) и 5 юни 2001 г. (за заявка за регистрация № 4) дружеството Budějovický Budvar, národní podnik, установено в Чешка република (наричано по-нататък „Budvar“), прави възражения по член 42 от Регламент № 40/94 за всички стоки, посочени в заявките за регистрация.

17 В подкрепа на своите възражения на основание член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 Budvar най-напред посочва международна фигуративна марка № 361 566, регистрирана за „всякакъв вид светла и тъмна бира“ с действие в Австрия, Бенелюкс и Италия, изобразявана по следния начин:

18 По-нататък, на основание член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 Budvar посочва наименование за произход „bud“ за бира (наименование за произход № 598), регистрирано по Лисабонската спогодба на 10 март 1975 г. в Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) с действие във Франция, Италия и Португалия.

19 Освен това в рамките на заявки за регистрация № 1, № 2 и № 3 Budvar посочва и наименование за произход „bud“, което по отношение на бирата е обект на закрила в Австрия на основание на двустранния договор.

B — *Решения на отдела по споровете*

20 С решение от 16 юли 2004 г. (№ 2326/2004), постановено по заявка за регистрация № 4, отделът по споровете частично приема възражението, направено срещу регистрацията на заявената марка.

21 На първо място, отделът по споровете приема, че Budvar е установило притежаването на право върху наименованието за произход „bud“ във Франция, Италия и Португалия.

22 На второ място, отделът по споровете застъпва становището, че приведените от Budvar доводи относно Италия и Португалия не са достатъчно точни за определяне полето на закрилата, сочена по националното законодателство на тези две държави членки.

23 На трето място, като приема, че „услугите на ресторанти, барове и таверни“, посочени в заявка за регистрация № 4 (клас 42), са подобни на „бирата“, закриляна с наименованието за произход „bud“, отделът по споровете стига до заключението за наличие на вероятност от объркване, доколкото разглежданите знаци са идентични.

24 На четвърто място, що се отнася до останалите стоки и в рамките на приложимото в случая френско право, отделът по споровете сочи, че Budvar не успява да установи по какъв начин използването на заявената марка е в състояние да отслаби или накърни известността на разглежданото наименование за произход, при положение че става въпрос за различни стоки.

25 Ето защо отделът по споровете приема направеното от Budvar възражение, що се отнася до „услугите на ресторанти, барове и таверни“ (клас 42), посочени в заявка за регистрация № 4.

26 С решения от 23 декември 2004 г. (№ 4474/2004 и № 4475/2004) и от 26 януари 2005 г. (№ 117/2005) отделът по споровете отхвърля възраженията, направени срещу регистрацията на марките, които съответно са предмет на заявки за регистрация № 1, № 3 и № 2.

27 По същество отделът по споровете приема за недоказано, че наименованието за произход „bud“ е знак, използван в процеса на търговия във Франция, Италия и Португалия, който е с по-голямо значение от местното. За да достигне до този извод, отделът по споровете приема, че следва да се приложат същите критерии като предвидените в член 43, параграф 2 от Регламент № 40/94, разгледани в светлината на правило 22, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), свързани с доказването на „реално[то] използване“ на по-ранните марки, на които се основава възражението.

Г — *Решения на втори апелативен състав на СХВП*

28 На 21 февруари и 18 март 2005 г. Budvar подава три жалби срещу решенията на отдела по споровете, с които се отхвърлят възраженията, направени по заявки за регистрация № 1, № 2 и № 3 (съответно решения № 4474/2004, № 117/2005 и № 4475/2004 на отдела по споровете).

29 На 8 септември 2004 г. Anheuser-Busch обжалва решението на отдела по споровете, с което частично се уважава по отношение на „услугите на ресторанти, барове и таверни“ (клас 42) възражението, направено в рамките на заявка за регистрация № 4 (решение № 2326/2004 на отдела по споровете). От своя страна Budvar иска отмяна на решението на отдела по споровете, доколкото с него се отхвърля възражението по отношение на останалите услуги, включени в класове 35, 38, 41 и 42.

30 С три решения, постановени на 14 юни (преписка R 234/2005-2), 28 юни (преписка R 241/2005-2) и 1 септември 2006 г. (R 305/2005-2) втори апелативен състав на СХВП отхвърля жалбите на Budvar във връзка със заявки за регистрация № 1, № 2 и № 3.

31 С решение, постановено на 28 юни 2006 г. (преписка R 802/2004-2), апелативният състав уважава жалбата на Anheuser-Busch във връзка със заявка за регистрация № 4 и отхвърля изцяло възражението, направено от Budvar.

32 Решенията, постановени на 28 юни (преписки R 241/2005-2 и R 802/2004-2) и 1 септември 2006 г. (преписка R 305/2005-2), препращат към мотивите, съдържащи се в решението от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005-2).

33 В четирите решения (наричани по-нататък „обжалваните решения“) апелативният състав най-напред сочи, че изглежда Budvar вече не основава възраженията си на международната фигуративна марка № 361 566, а единствено на наименованието за произход „bud“.

34 По-нататък, по същество апелативният състав приема, на първо място, че знакът „BUD“ може трудно да се приеме за наименование за произход и дори за непряко указание за географски произход. Поради това апелативният състав стига до заключението, че е невъзможно приемането по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 на възражение, основано на право, представено като наименование за произход, което фактически не е такова.

35 На второ място, като прилага по аналогия разпоредбите на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 и на правило 22 от Регламент № 2868/95, апелативният състав застъпва становището, че предоставените от Budvar доказателства относно използването на наименованието за произход „bud“ в Австрия, Франция, Италия и Португалия са недостатъчни.

36 На трето място, апелативният състав приема, че възражението следва да се отхвърли и поради невъзможността Budvar да установи, че разглежданото наименование за произход му дава право да иска използването на думата „bud“ като марка да бъде забранено в Австрия или Франция.

Производство и искания на страните

37 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (първи състав) решава да проведе устна фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия приканва страните да отговорят на някои въпроси, което те правят в определения срок.

38 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 1 април 2008 г.

39 По дела T-225/06, T-255/06 и T-309/06 Budvar моли Първоинстанционния съд:

— да установи в негова полза, че СХВП не трябвало да публикува съответните заявки за регистрация поради съществуването на абсолютни основания за отказ.

40 Освен това по всяко от делата Budvar моли Първоинстанционния съд:

— да обяви, че апелативният състав е бил некомпетентен да преценява действителността „по същество“ на по-ранните права, посочени в рамките на възражението,

— да констатира, че обжалваното решение е опорочено поради незаконосъобразност и накърнява принципа за равно третиране пред СХВП поради погрешното тълкуване на понятието „друг знак, използван в процеса на търговия“, възпроизведено в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94,

— поради което да констатира, че доказателствата, представени по време на устната фаза на производството, установяват използването на знака BUD като наименование за произход и, доколкото е необходимо, че наименованието за произход „bud“ действително съставлява знак, използван в процеса на търговия по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94,

— да констатира, че условията за прилагане на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 са налице,

— да постанови:

— отмяната на обжалваното решение,

— отхвърляне на заявката за регистрация на съответната марка на Общността,

— предаване на решението на Първоинстанционния съд на СХВП,

— заплащане на съдебните разноски от Anheuser-Busch.

41 По време на съдебното заседание Budvar допълва исканията си с това за заплащане на съдебните разноски от СХВП и Anheuser-Busch.

42 По всяко от делата СХВП и Anheuser-Busch молят Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди Budvar да заплати съдебните разноски.

43 След изслушване на страните по време на съдебното заседание относно евентуалното съединяване на настоящите дела за целите на постановяване на съдебното решение Първоинстанционният съд счита, че в съответствие с член 50 от своя Процедурен правилник това съединяване следва да се извърши.

От правна страна

А — *По допустимостта и релевантността на някои от исканията на Budvar*

44 Най-напред, както изтъква СХВП в писмените си изявления, по дела Т-225/06, Т-255/06 и Т-309/06 Budvar иска от Първоинстанционния съд да установи в негова полза, че СХВП не трябвало да публикува съответните заявки за регистрация поради наличието на абсолютни основания за отказ. Следва обаче да се напомни, че абсолютните основания за отказ, посочени в член 7 от Регламент № 40/94, не могат да се разглеждат в рамките на производство по възражение и този член не е сред разпоредбите, в зависимост от които трябва да се преценява законосъобразността на обжалваното решение (Решение на Първоинстанционния съд от 9 април 2003 г. по дело Durferrit/СХВП — Kolene (NU-TRIDE), Т-224/01, Recueil, стр. II-1589, точки 72 и 75). Оттук следва, че това искане на Budvar е недопустимо.

45 По-нататък с първото, второто, третото и четвъртото си искане по всички дела Budvar всъщност цели общностният съд да установи основателността на някои правни основания в подкрепа на жалбата му. Според постоянната съдебна практика обаче такива искания са недопустими (Решение на Съда от 13 юли 1989 г. по дело Jaenicke Cendoya/Комисия, 108/88, Recueil, стр. 2711, точки 8 и 9, Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1996 г. по дело Air France/Комисия, Т-358/94, Recueil, стр. II-2109, точка 32 и Определение на Първоинстанционния съд от 14 май 2008 г. по дело Lactalis Gestion Lait и Lactalis Investissements/Съвет, Т-29/07, точка 16). Оттук следва, че тези искания на Budvar са недопустими.

46 Освен това, както твърди СХВП в писмените си изявления, следва да се констатира, че с шестото си искане по всички дела за „отхвърлянето на заявката за регистрация на съответната марка на Общността“ Budvar по същество цели Първоинстанционният съд да адресира разпореждане до СХВП. В съответствие обаче с член 63, параграф 6 от Регламент № 40/94 СХВП е длъжна да вземе мерките, необходими за изпълнение на решението на общностния съд. При това положение Първоинстанционният съд не следва да адресира разпореждане до СХВП (Решение на Първоинстанционния съд от 31 януари 2001 г. по дело

Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld/СХВП (Giroform), T-331/99, Recueil, стр. II-433, точка 33, Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 2002 г. по дело Eurocool Logistik/СХВП (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, стр. II-683, точка 12 и Решение на Първоинстанционния съд от 23 октомври 2002 г. по дело Institut für Lernsysteme/СХВП — Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, стр. II-4301, точка 19). Оттук следва, че това искане на Budvar е недопустимо.

47 Накрая, със седмото си искане по всички дела Budvar цели Първоинстанционният съд да предаде постановеното решение на СХВП. От член 55 от Статута на Съда обаче следва, и то независимо от представеното от страните искане в това отношение, че „[о]кончателните решения на Първоинстанционния съд, както и решенията, с които частично се разрешават спор по същество или процесуален въпрос по възражение за липса на компетентност или за недопустимост, се съобщават от секретаря на Първоинстанционния съд на всички страни“. Освен това член 82, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд уточнява, че „[о]ригиналът на съдебното решение, подписан от председателя, от взелите участие в разискванията съдии и от секретаря, се подпечатва и депозира в Секретариата; заверен препис от съдебното решението се връчва на всяка от страните“. Оттук следва, че това искане на Budvar е неприложимо.

Б — *По съществото на спора*

48 След като напомня развитието на спора между страните по делото, Budvar по същество посочва само една правно основание, изведено от нарушение на член 8, параграф 1 от Регламент № 40/94.

49 Единственото правно основание на Budvar се състои от две части. В първата част Budvar оспорва заключението на апелативния състав, че знакът „BUD“ не можел да се приеме за наименование за произход. Във втората част Budvar оспорва преценката на апелативния състав, че условията по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 в случая не били налице.

1. По първата част, свързана с действителността на наименованието за произход „bud“

а) Доводи на страните

50 Като припомня съдържанието на точки 19—22 от решението, постановено по преписка R 234/2005-2, Budvar сочи, че апелативният състав е пристъпил към твърдяно разглеждане на знака „BUD“, за да обяви, че той „фактически изобщо [не съставлява] наименование за произход“.

51 На това основание апелативният състав отхвърлил възражението, без дори да разгледа наличието на условията по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

52 Тази практика в противоречие с Регламент № 40/94 опорочавала обжалваните решения поради незаконосъобразност, поради което на това основание те трябвало да бъдат отменени.

53 Допълнително Budvar поддържа, че наименованието за произход „bud“ не само е действително, а и е в сила.

54 В това отношение Budvar приема, на първо място, че апелативният състав е бил некомпетентен да се произнесе по действителността на разглежданото наименование за произход. Компетентността му се свеждала до определяне дали заявката за регистрация на марка на Общността е в състояние да накърни по-ранни права съгласно предвидените в член 8 от Регламент № 40/94 условия. Уредбата на марката на Общността не предвиждала за СХВП възможността да преценява по същество действителността на по-ранното право, посочено в рамките на процедура по възражение. В рамките на такова производство съгласно член 20 от Регламент № 2868/95 възразяващата страна трябвало да докаже „съществуването, действителността и обхвата на закрилата на по-ранната марка или на по-ранното си право“. Следователно тази разпоредба предвиждала, че от възразяващата страна единствено се изисква да представи доказателство за формалната редовност на основанието, което се противопоставя на заявката за регистрация. При това положение апелативният състав нарушил относимите общностни разпоредби, като разгледал знака „BUD“, за да установи дали е в състояние или не да бъде квалифициран като наименование за произход. Budvar добавя, че в случая е предоставило всички необходими документи, които могат да установят съществуването и действителността на наименованието за произход „bud“.

55 На второ място, Budvar сочи, че при всички положения знакът „BUD“ действително съставлява наименование за произход. Като се позовава на точка 20 от решението, постановено от апелативния състав по преписка R 234/2005-2, Budvar уточнява, че в никоя разпоредба не се предвижда необходимост от пълно възпроизвеждане на географско название от знак, съставляващ наименование за произход. В случая най-напред било безспорно, че думата „Budweis“ (която била немското название на České Budějovice) съответства на името на града, в който разглежданата бира се вари, т.е. на района на производство. Националният документ за регистрация определял, че наименованието за произход „bud“ обозначава по-конкретно „светла бира“, чийто качества и свойства били, че е „слабо горчива със сладък привкус и специфичен аромат“, с произход от České Budějovice. Освен това Budvar изтъква, че наименованието за произход спокойно може да бъде съкращение на географско название, а дори и въображаема или разговорна дума, при положение че районът на производството отговаря на определен географски район. В това отношение Budvar препраща към член 2, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета

от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти [другаде в текста „селскостопански стоки“] и храни (ОВ L 208, стр. 1) в приложимата към обстоятелствата редакция, към Решение на Съда от 25 октомври 2005 г. по дело Германия и Дания/Комисия (C-465/02 и C-466/02, Recueil, стр. I-9115) и към някои наименования за произход, регистрирани във Франция или на общностно равнище. При тези условия не можело основателно да се поддържа, че знакът „BUD“ не съставлява действително наименование за произход поради това, че думата „bud“ не отговаряла стриктно на географски обект.

56 На трето място, Budvar подчертава, че разглежданото наименование за произход е в сила във Франция, а по дела Т-225/06, Т-255/06 и Т-309/06 и в Австрия. Budvar напомня в това отношение, че на 27 януари 1975 г. чешкото Министерство на земеделието и храните предоставя на бирата BUD квалификацията наименование за произход. Предвид поетите от Чешката република международни задължения закрилата, свързана с квалификацията наименование за произход, е предоставена по-специално на знака BUD във Франция (по силата на Лисабонската спогодба) и в Австрия (по силата на двустранния договор). Независимо от оспорването на това наименование за произход от Anheuser-Busch, то продължавало да се ползва от закрила във Франция и в Австрия, както и да произвежда своите последици там.

57 Що се отнася до Франция, Budvar подчертава, че докогато в страната на произход наименованието за произход се признава и закриля в това качество, договарящите по Лисабонската спогодба съгласно член 1, параграф 2 от нея са длъжни да закрилят разглежданото наименование за произход на своята територия. Франция не представила никаква декларация за отказ на закрила на наименованието за произход „bud“ съгласно член 5, параграф 3 от Лисабонската спогодба. Освен това във връзка с обстоятелството, че на 30 юни 2004 г. Tribunal de grande instance de Strasbourg [Окръжен съд, Страсбург] (Франция) обявява за недействителни на френска територия последиците от регистрацията на наименованието за произход „bud“ съгласно Лисабонската спогодба, Budvar уточнява, че в момента това решение е предмет на обжалване пред Cour d'appel de Colmar [Апелативен съд, Колмар] (Франция). Решението на Tribunal de grande instance de Strasbourg следователно не било окончателно. Наименованието за произход „bud“ продължавало да произвежда своите последици във Франция. При тези условия Budvar поддържа, че искът за обявяване на недействителност на

наименование за произход не съществувал по френското право и представя становището на преподавател по правни науки по този въпрос. Budvar изтъква още, че след решението на Tribunal de grande instance de Strasbourg на 19 май 2005 г. Institut national de la propriété industrielle [Национален институт за индустриална собственост] (INPI) във Франция отказва регистрацията на словна марка „BUD“, заявена на 30 септември 2004 г. от Anheuser-Busch за означаване на бири. Това решение не било оспорено от Anheuser-Busch.

58 Що се отнася до Австрия и дела T-225/06, T-255/06 и T-309/06, Budvar уточнява, че висящият спор в тази държава членка изобщо не е санкциониран с влязло в сила съдебно решение. В тази насока Budvar представя три постановени наскоро съдебни решения, последното от които на 10 юли 2006 г. от Oberlandesgericht Wien (Върховен областен съд на Виена, Австрия). С последното решение се назначавало вещо лице, което по същество да определи дали чешките потребители свързват думата „bud“ с указание за бира и при положителен отговор дали може да се възприеме, че това указание по-специално се позовава на определено място, област или страна, свързани с произхода на бирата. Следователно било безспорно, че противно на твърденията на апелативния състав наименованието за произход „bud“ все още се ползвало със закрила в Австрия.

59 В самото начало СХВП изтъква, че в хода на производството пред апелативния състав Budvar отказва да основе възражението си на международна фигуративна марка № 361 566, която първоначално посочва. Освен това, що се отнася до наименованието за произход „bud“, Budvar поддържало възражението си единствено във връзка със закрилата, предоставена на това наименование във Франция и в Австрия. Първоначално посочените за Италия и Португалия права престанали по-нататък да се поддържат за целите на възражението.

60 По-нататък СХВП сочи, на първо място, че действително не е компетентна да се произнася по действителността на по-ранно право, посочено в подкрепа на възражение.

61 В случая обаче апелативният състав не се произнесъл по действителността на по-ранното наименование за произход. Той само преценил обхвата на защитата му. Ставало дума за правен въпрос, който СХВП трябвало служебно да разреши, дори в отсъствието на доводи на страните в това отношение (Решение на Първоинстанционния съд от 1 февруари 2005 г. по дело SPAG/СХВП — Dann и Backer (HOOLIGAN), Т-57/03, Recueil, стр. II-287, точка 21 и Решение на Първоинстанционния съд 13 юни 2006 г. по дело Inex/СХВП — Wiseman (Изображение на кравешка кожа), Т-153/03, Recueil, стр. II-1677, точка 40).

62 Разграничението между действителността и противопоставимостта на по-ранното право се предвиждало освен това в общностните текстове (СХВП има предвид по-специално член 53, параграф 1, член 43, параграфи 2 и 3, член 78, параграф 6 и член 107, параграф 3 от Регламент № 40/94). При това положение било възможно да съществуват случаи, в които дори действително по-ранно право не можело да се приложи. В изпълнение на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 СХВП трябвало да тълкува и прилага националното законодателство, както това би направила национална юрисдикция.

63 На второ място, що се отнася до закрилата на наименованието за произход „bud“ във Франция по Лисабонската спогодба, като се позовава на точка 20 от решението, постановено от апелативния състав по преписка R 234/2005-2, СХВП изтъква, че член 2, параграф 1 от тази спогодба, както и член L. 641-2 от френския Code rural [Земеделски кодекс] (наричан по-нататък „Земеделският кодекс“), изискват разглежданото наименование за произход да бъде съставено от „географско название“. Budvar обаче признавало, че думата „bud“ не е географско название, дори и да произлиза от такова название. Що се отнася до позоваването, което Budvar прави на член 2, параграф 3 от Регламент № 2081/92, заменен впоследствие от Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114), СХВП подчертава, че той не е посочен в подкрепа на възраженията. Оттук СХВП прави извод, че френска юрисдикция би приела за невъзможно съкращението на географско название, като думата „bud“ да се посочва, когато се прави възражение срещу използването на идентична марка, независимо че думата се ползва от закрила по Лисабонската спогодба.

64 СХВП добавя, че макар Лисабонската спогодба обикновено да има предимство пред националното законодателство, член 8 от нея гласи, че съдебните преследвания, необходими за осигуряване на закрилата на наименованията за произход, могат да бъдат упражнени „съгласно националното законодателство“. Освен това разграничението между действителността и противопоставимостта на наименование за произход, което не е съставено от географско название, било напълно обосновано. Това разграничение залегнало най-напред в правило 16, параграф 1 от Правилника за приложение на Лисабонската спогодба, което предвиждало, че „последиците“ на международна регистрация (а не самата тя) могат да се обявят за недействителни в договаряща страна. По-нататък, разграничението било обосновано, за да се избегне всякакво нарушение на конкуренцията, ако френското право не предвижда, както поддържа Budvar, възможността във Франция да се обявят да недействителни последиците на наименованието за произход „bud“.

65 На трето място, що се отнася до закрилата на наименованието за произход „bud“ в Австрия, съгласно двустранния договор, посочен по дела Т-225/06, Т-255/06 и Т-309/06, СХВП поддържа, че член 2 от него подсказва необходимостта закриляното указание да е географско, независимо че може да „съдържа“ и друга информация (например негеографски елементи). Само негеографско указание не можело да бъде предмет на закрила. Все пак СХВП изтъква, че в Решение от 18 ноември 2003 г. по дело Budejovický Budvar (C-216/01, Recueil, стр. I-13617) Съдът възприема превод на член 2, който е малко по-различен. Възприетият от Съда превод по-специално посочвал, че съответното указание може да бъде „съставено“ от друга информация.

66 Във всички случаи СХВП приема, че австрийска юрисдикция би изискала доказателство, че в страната на произхода (т.е. в Чешката република) знакът „BUD“, когато се поставя върху бири, се възприема от потребителите като позоваване на град Česke Budějovice. Това впрочем съответствало на позицията на Съда в Решението му по дело Budejovický Budvar, точка 65 по-горе, в което се приема, че „ако от проверките на препращащата юрисдикция следва, че съгласно фактическите обстоятелства и преобладаващите концепции в Чешката република наименованието „bud“ означава област или място на територията на тази държава и неговата закрила там е обоснована в светлината на критериите по член 30 ЕО, тази разпоредба също допуска закрилата да се разпростре и на територията на държава членка, каквато в случая се явява Република Австрия“

(точка 101 от решението). Както обаче основателно изтъкнал апелативният състав, в случая нямало доказателство, че названието на град České Budějovice е съкратено до „Bud“. При това положение било трудно да се мисли, че потребителите на бира в Чешка република ще разглеждат думата „bud“ като указание за обстоятелството, че бирата е произведена в конкретен географски район в тази страна.

67 На четвърто място, като препраща към точки 21 и 29 от решението, постановено по преписка R 234/2005-2, СХВП подчертава, че апелативният състав е приел, че Budvar е установило използването на думата „bud“ като марка, но не и като наименование за произход. В това отношение във връзка с довода на Budvar, че то използвало думата „bud“ и като марка, и като наименование за произход, СХВП напомня, че всяко право на интелектуална собственост изпълнява специфично за него съществено предназначение. В някои случаи съществените предназначения на някои права не са съвместими. Съществото предназначение на наименованието за произход било да гарантира, че стоката от дадена страна, област или местност има качества и характеристики, които се дължат изключително или основно на географската среда, включваща природните и човешки фактори. Съществото предназначение на марката било да гарантира търговския произход на стоката. Доколкото Budvar не оспорва използването на думата „bud“ като марка, тя не изпълнявала съществото предназначение на наименованието за произход и не можела да се ползва от свързаната с него закрила. При тези условия апелативният състав приел, че френските и австрийски юрисдикции биха достигнали до същия извод и не биха предоставили закрила на Budvar по отношение на използването на марка, идентична с претендираното по-ранно право.

68 На пето място, СХВП изтъква съдебните решения, постановени в Австрия и Франция.

69 Що се отнася до Австрия, в рамките на дела Т-225/06, Т-255/06 и Т-309/06 СХВП подчертава, че в своето Решение по дело Budejovický Budvar, точка 65 по-горе, Съдът е посочил, че „непрякото или просто указание за географски произход“ (като „bud“ според СХВП) би могло да се закриля по разглеждания двустранен договор, освен ако това указание е съставено от „наименование, което нито пряко, нито непряко се позовава в тази страна на географския произход на

стоката, която обозначава“ (точки 107 и 111 от решението). Handelsgericht Wien (Търговски съд, Виена), а във въззивното производство Oberlandesgericht Wien, не предоставили закрила на по-ранното наименование за произход срещу използването на разглеждания знак за бири от Anheuser-Busch. Обстоятелството, че със съдебно решение от 10 юли 2006 г. Oberlandesgericht Wien възлага на вещо лице да определи дали думата „bud“ е можело да се приеме като пряко или непряко позоваване на географския източник на бирата, нямало да промени разрешението на настоящия спор пред Първоинстанционния съд. Най-напред, положителен отговор от страна на Oberlandesgericht Wien на този въпрос нямало да повлияе на законосъобразността на обжалваните решения, доколкото би бил получен след тяхното приемане. По-нататък, тежестта да се докаже, че австрийското право закриля посоченото по-ранно право, се носела от Budvar. При това положение то трябвало да докаже пред органите на СХВП изпълнение на поставените в решението на Съда условия. В отсъствието на доказателства за това изводът на апелативния състав бил основателен. Накрая, в съдебното решение на Handelsgericht Wien от 22 март 2006 г., представено от Budvar на Първоинстанционния съд, се приемало, че въз основа на доказателствата, представени в устната фаза на производството, думата „bud“ не се свързвала с конкретно географско название в Чешката република.

70 Що се отнася до Франция, СХВП посочва най-напред, че въззивното обжалване на съдебното решение от 30 юни 2004 г. на Tribunal de grande instance de Strasbourg не променяло заключението на апелативния състав, че Budvar „до момента не успява да попречи на дистрибутора [на Anheuser-Busch] да продава бира във Франция с марката BUD“ (точка 34 от решението, постановено по преписка R 234/2005-2). Това съдебно решение освен това потвърждавало извода, че думата „bud“ била просто и непряко указание за географския произход на стоката, т.е. название, с което не е свързано качество, репутация или определена характеристика в зависимост от географския произход. По тази причина Tribunal de grande instance de Strasbourg приел, че думата „bud“ не попадала в приложното поле на член 2, параграф 1 от Лисабонската спогодба, без да се налага да се определя дали думата „bud“ можела да означава конкретно географско местоположение. Евентуалната отмяна на това решение от въззивния съд нямало да се отрази на законосъобразността на обжалваните решения, доколкото такова решение би било постановено след тяхното приемане. Що се отнася до решенията на INPI, посочени от Budvar, те нямало да се отразят на обжалваните решения, доколкото преди всичко се произнасят относно регистрацията, а не относно използването на марка, доколкото по-нататък няма никакво указание, че тези решения били окончателни и накрая, доколкото посочените административни решения имали по-малка стойност от постановено от гражданска юрисдикция съдебно решение.

71 В самото начало Anheuser-Busch формулира някои наблюдения в рамките на дело Т-257/06, отнасящо се до заявка за регистрация № 4. Най-напред Anheuser-Busch подчертава, че в подкрепа на възражението си Budvar не посочва наименованието за произход „bud“, закриляно в Австрия, обратно на заявеното от апелативния състав в решението му от 28 юни 2006 г. (преписка R 802/2004-2). По-нататък, що се отнася до услугите, посочени в заявка за регистрация № 4, Anheuser-Busch указва, че регистрацията на заявката вече била окончателно предоставена за стоките, попадащи в класове 35, 38 и 41, както и за услугите за „експлоатация на бази данни“, попадащи в клас 42. Процедурата пред апелативния състав се отнасяла единствено до „услуги на ресторанти, барове и таверни“, попадащи в клас 42, като отделът по споровете приел възражението само в това отношение и единствено встъпилата страна обжалвала решението. При това положение решението на отдела по споровете ставало окончателно, доколкото отхвърляло възражението за услугите, попадащи в класове 35, 38 и 41, както и за услугите за „експлоатация на бази данни“, попадащи в клас 42.

72 Също в самото начало по всички дела Anheuser-Busch посочва, че пред апелативния състав Budvar се позовавал на наименования за произход „bud“ в Португалия и Италия, макар че тези права били обявени за недействителни в посочените страни и отделът по споровете направил заключение, че съществуването им не е доказано. Anheuser-Busch изтъква, че пред Първоинстанционния съд Budvar се ограничава да посочи наименованията за произход „bud“ във Франция, а по дела Т-225/06, Т-255/06 и Т-309/06 в Австрия. Оттук Anheuser-Busch прави извод, че всъщност основанието на възражението се ограничавало до тези права.

73 По-нататък Anheuser-Busch дава своето тълкуване на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. По-специално то приема, че тази разпоредба се отнасяла основно до нерегистрираните права, които възниквали и съществували благодарение на ефективното им използване на пазара. Положението било различно за регистрираните марки, чието съществуване и действителност се пораждали от самия акт на регистрация. При тези условия общностният законодател избрал да не се позовава само на националното законодателство по отношение на използваните в процеса на търговия знаци, а да се позовава на него само по отношение на съществуването и обхвата на правата, получени в резултат от „използването“ на посочените знаци. Към тези принципи се придържал High Court of Justice (England & Wales) (Върховен съд (Англия и Уелс) в Решението по

дело, известно като „COMPASS“ (24 март 2004 г.). В съответствие с тези принципи СХВП имала не само възможност, а и задължение да се произнесе по действителността на по-ранните права по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. Anheuser-Busch препраща и към директивите относно процедурите пред СХВП (част B, глава 4, раздел 5.3.4). Въпреки че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не определя съществени условия относно обхвата на такова „използване“, предвид функциите и структурата на тази разпоредба ясно се установявало, че намерението на общностния законодател е било да приложи по-стриктни условия към закрилата на нерегистрираните права спрямо регистрираните марки. В това отношение реалното използване, което се изисква от членове 15 и 43 от Регламент № 40/94, трябвало да се приема за абсолютния минимален праг на използване, изискван в рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

74 По същество Anheuser-Busch посочва най-напред, че апелативният състав не се е произнесъл по действителността на разглежданите наименования за произход. Той приел, че в случая не е съществувало наименование за произход.

75 На второ място, Anheuser-Busch поддържа, че думата „bud“ не е название на място и препраща по-специално към някои документи, които е представило пред СХВП. По-точно Anheuser-Busch посочва, че регистрацията на наименование за произход не може да придаде географска конотация на дума, която няма такава. Освен това, дори да се предположи, че немското название „Budweis“ може да се свърже с град České Budějovice — което не било доказано от Budvar — потребителят трябвало да се впусне в допълнителни интелектуални упражнения. При това положение не било очевидно, че думата „bud“ се разбирала като означаваща „Budweis“ и свързана с град České Budějovice. В допълнение, въпреки че действително съкращенията на географски названия могат да наследят географския характер на пълното название, това можело да стане само при наистина общоизвестни съкращения. Никакъв довод или доказателство обаче не били приведени, за да установят използването и разбирането на думата „bud“ като съкращение от České Budějovice. Същите разсъждения би следвало да се приложат за въображаеми думи, които така или иначе не изпълнявали условията по Лисабонската спогодба, която съгласно член 2, параграф 1 посочвала

съществуващи места. При всички положения въображаемите думи можели да бъдат закриляни само ако се разбирали в географски смисъл, което не било така в случая.

76 На трето място, Anheuser-Busch преценява, че апелативният състав е компетентен да установи дали думата „bud“ е наименование за произход или не. В това отношение той не бил обвързан от Лисабонската спогодба, нито от двустранния договор. В рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 СХВП трябвало да установи, че са налице всички условия за приемане на относително основание за отказ. За разлика от хипотезата на регистрираните марки, СХВП не била обвързана от никакво по-ранно национално административно решение, например за регистрирането на титул. СХВП била компетентна да се произнесе относно съществуването и действителността на правото, предмет на въпросния титул, и при тези условия имала същата компетентност като националните съдилища. Като обявява, че закрилата като географско наименование не е действителна, апелативният състав не погасява това право, а просто установява, че претендираното право не може да съставлява пречка за регистрирането на марка на Общността.

77 На четвърто място, френските и австрийските съдилища приели, че думата „bud“ не се ползва с никаква защита като наименование за произход. Макар тези съдебни решения да не са все още окончателни и задължителни, те потвърждавали, че оценката на фактите, направена от апелативния състав в обжалваното решение, е точна.

78 По дела Т-255/06, Т-257/06 и Т-309/06 Anheuser-Busch добавя, че решението на INPI, съобщено на 19 май 2005 г., посочено от Budvar в неговите жалби, не било сведено до знанието на СХВП и поради това следвало да се приеме за недопустимо. При всички положения решението на INPI, посочено от Budvar, било само временно, а окончателният отказ за регистрация се основавал на процедурен въпрос, а не на въпрос по същество. Anheuser-Busch препраща в това отношение към своето писмено становище от 6 април 2006 г., представено на апелативния състав в рамките на процедурата, по която е образувано дело Т-257/06.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

79 Следва да се напомни, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 позволява да се направи възражение срещу заявка за марка на Общността на основата на знак, различен от по-рано регистрирана марка, като последната хипотеза е предвидена в член 8, параграфи 1—3 и 5 (Решение на Първоинстанционния съд от 12 юни 2007 г. по дело Budějovický Budvar и Anheuser-Busch/СХВП (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), T-57/04 и T-71/04, Сборник, стр. II-1829, точка 85). Съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 правата, които произтичат от този знак, трябва в съответствие с общностното право или законодателството на държавата членка, приложимо за същия, да са били придобити преди датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Общността или приоритетната дата, посочена за подаване на заявката за регистриране на марка на Общността. Отново в съответствие с общностното право или законодателството на държавата членка, приложимо за този знак, последният трябва да предоставя на своя титуляр правото да забрани използването на една по-късно регистрирана марка.

80 При тази уредба съгласно правило 15, параграф 2 от Регламент № 2868/95 в приложимата към момента на подаването му от Budvar редакция възражението е трябвало да съдържа указание за по-ранното право и името на държавата членка или държавите членки, в които това право съществува, както и изображение, и когато това е необходимо, описание на по-ранната марка или на по-ранното право. Освен това съгласно правило 16, параграф 2 от Регламент № 2868/95 в приложимата към момента на подаването му от Budvar редакция възражението за предпочитане трябва да е придружено от доказателства за придобиването и обхвата на защитата на това право.

81 В случая апелативният състав по същество приема, че преди всичко следва да се определи дали знакът „BUD“ действително е наименование за произход. В това отношение апелативният състав най-напред посочва, че наименованието за

произход е географско указание, което информира потребителите, че стоката произхожда от конкретно място, област или конкретна територия и се отличава с някои характеристики, дължащи се на географската среда, в която е произведена, например на природните и човешките фактори. По-нататък той приема, че трудно може знакът „BUD“ да се счита за наименование за произход, а дори и като непряко указание за географски произход. По-специално апелативният състав преценява, че думата „bud“ не съответства на названието на място, разположено в Чешката република. Нищо не доказвало, че названието на града, в който е установено Budvar (а именно České Budějovice, чието название на немски е „Budweis“), се съкращавало като „Bud“. При това положение било трудно да се мисли, че потребителите във Франция, Италия, Португалия и Австрия ще могат да възприемат думата „bud“ като наименование за произход, т.е. като бира, произведена в конкретно географско местоположение в Чешката република и отличаваща се с някои характеристики, дължащи се на нейната географска среда. Освен това апелативният състав изтъква, че Budvar използвало знака „BUD“ като марка, а не като наименование за произход. В допълнение нямало данни друго предприятие в České Budějovice (мястото на установяване на Budvar) да има разрешение да произвежда бира с наименованието за произход „bud“. Накрая, предвид изложените съображения апелативният състав преценява, че въпросът дали знакът „BUD“ се третира като закриляно в Австрия наименование за произход по силата на двустранния договор, сключен между тази държава членка и Чешката република, или във Франция, Италия и Португалия по силата на Лисабонската спогодба, е с второстепенно значение. Дори знакът „BUD“ да се третира като наименование за произход в някоя от тези страни, било очевидно, че възражението въз основа на право, представяно като наименование за произход, което фактически не е такова, не можело да се приеме съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 (решение на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005-2), точки 19—22 и по препращане в останалите обжалвани решения).

82 За целите на обжалваните решения следва да се направи разграничение между наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба, и наименованието „bud“, закриляно по двустранния договор. Трябва да се подчертае, че Европейската общност не е страна по посочените спогодба или договор.

По наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба

83 Следва да се посочи, че апелативният състав анализира — съгласно текста на обжалваните решения — дали знакът „BUD“ „действително […] е наименование за произход“. В това отношение апелативният състав преценява, че разглежданото възражение не може да се приеме въз основа на право, „представяно като наименование за произход“, което обаче фактически „не е такова“ съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. Освен това апелативният състав приема, че въпросът дали знакът „BUD“ се третира като закриляно наименование за произход, и по-специално във Франция по силата на Лисабонската спогодба, „придобива второстепенно значение“. От това следва, че апелативният състав се произнася относно самата квалификация като „наименование за произход“, без да изследва обхвата на закрила на разглежданото наименование за произход в светлината на посочените национални законодателства.

84 На първо място, без да се налага в рамките на първата част да се разглеждат последиците от Лисабонската спогодба относно закрилата на посоченото съгласно френското законодателство по-ранно право, следва да се посочи, че регистрацията на наименованията за произход по посочената спогодба се извършва по искане на администрациите на договарящите страни от името на физическите или юридически лица, държавни или частни, титуляри на правото да се ползват от тези наименования за произход съобразно тяхното национално законодателство. При това положение администрациите на договарящите страни, като посочат основанията за това, могат в срок от една година, считано от получаване на съобщението за регистрация, да заявят, че не могат да осигурят закрилата на наименование за произход (член 5, параграфи 1 и 3 от Лисабонската спогодба).

85 На второ място, следва да се установи, че наименованието за произход, регистрирано по Лисабонската спогодба, няма да се счита за родово, докато се намира под закрила като наименование за произход в страната на произхода. При това положение закрилата, предоставена на наименованието за произход, се осигурява, без да е необходимо да се извършва подновяване (член 6 и член 7, параграф 1 от Лисабонската спогодба).

86 На трето място, съгласно правило 16 от Правилника за приложение на Лисабонската спогодба, когато последиците на международна регистрация са обявени за недействителни в договаряща страна и обявяването на недействителността вече не може да бъде предмет на обжалване, то се съобщава на Международното бюро от компетентната администрация на съответната договаряща страна. В този случай съобщението посочва органа, постановил обявяването на недействителност. Оттук следва, че по Лисабонската спогодба последиците на регистрирано наименование за произход могат да се обявят за недействителни само от орган на една от договарящите страни по тази спогодба.

87 В случая наименованието за произход „bud“ (№ 598) е регистрирано на 10 март 1975 г. В срок от една година от получаване на съобщението за регистрация Франция не е заявила, че не може да осигури закрилата на посоченото наименование за произход. Освен това към момента на приемане на обжалваните решения последиците от разглежданото наименование за произход са обявени за недействителни с решение на Tribunal de grande instance de Strasbourg от 30 юни 2004 г. От доказателствата, представени в устната фаза на производството, обаче личи, че Budvar обжалва посоченото решение по въззивен ред, като това обжалване има суспензивно действие. Оттук следва, че към момента на приемане на обжалваните решения последиците на разглежданото наименование за произход не са обявени за недействителни във Франция с необжалваемо решение.

88 Както произтича от пето съображение от Регламент № 40/94, правото на Общността относно марките не заменя законодателството на държавите членки относно марките (Решение на Първоинстанционния съд от 20 април 2005 г. по дело Atomic Austria/СХВП — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Т-318/03, Recueil, стр. II-1319, точка 31). Въз основа на това Първоинстанционният съд приема, че действителността на национална марка не може да се поставя под въпрос в рамките на процедура по регистрация на марка на Общността (Решение на Първоинстанционния съд от 23 октомври 2002 г. по дело Matratzen Concord/СХВП — Hukla Germany (MATRATZEN), Т-6/01, Recueil, стр. II-4335, точка 55, Решение на Първоинстанционния съд от 30 юни 2004 г. по дело BMI Bertollo/СХВП — Diesel (DIESELIT), Т-186/02, Recueil, стр. II-1887, точка 71, Решение на Първоинстанционния съд от 21 април 2005 г. по дело

PepsiCo/СХВП — Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES), T-269/02, Recueil, стр II-1341, точка 26 и Решение на Първоинстанционния съд от 22 март 2007 г. по дело Saint-Gobain Pam/СХВП — Propamsa (PAM PLUVIAL), T-364/05, Сборник, стр. II-757, точка 88).

89 От това следва, че системата, създадена от Регламент № 40/94, предполага СХВП да вземе предвид съществуването на по-ранни права, закриляни на национално равнище. В този смисъл член 8, параграф 1 във връзка с член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 определя, че титулярът на друг знак, използван в процеса на търговия с по-голямо значение от местното и с действие в държава членка, може да възрази при определени от него условия срещу регистрирането на марка на Общността (вж. по аналогия Решение по дело ATOMIC BLITZ, точка 88 по-горе, точки 31 и 32). За да осигури тази закрила, член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 посочва именно „законодателството на държавата членка, което регламентира“ посоченото по-ранно право.

90 При положение че във Франция последиците на наименованието за произход „bud“ не са окончателно обявени за недействителни, апелативният състав е трябвало да вземе предвид съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 относимото национално законодателство и регистрацията, направена по Лисабонската спогодба, без да може да поставя под въпрос обстоятелството, че посоченото по-ранно право съставлява „наименование за произход“.

91 Следва да се добави, че ако апелативният състав е изпитвал сериозни съмнения относно квалификацията като „наименование за произход“ на по-ранното право, а следователно и относно закрилата, която следва да му се предостави по посоченото национално законодателство, когато именно този въпрос е бил предмет на съдебно производство във Франция, той е имал възможност съгласно правило 20, параграф 7, буква в) от Регламент № 2868/95 да спре процедурата по възражение в очакване на окончателното решение в това отношение.

92 С оглед на тези елементи следва да се приеме, че апелативният състав е нарушил член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, като е приел най-напред, че посоченото по-ранно право, регистрирано по Лисабонската спогодба, не е „наименование за произход“, по-нататък, че въпросът дали знакът „BUD“ се е третирал като закриляно наименование за произход, по-специално във Франция, придобива „второстепенно значение“, и като стига до заключението, че на тази основа възражението не може да се приеме.

По наименованието „bud“, закриляно по двустранния договор

93 От текста на приложение Б към двустранното споразумение личи, че думата „bud“ конкретно се посочва като „указание“. От този договор не произтича, че указанието „bud“ специално се определя като „наименование за произход“. Освен това от този договор не произтича, че думата „bud“ се приема за географско наименование или позоваване на особени качества на съответната стока.

94 В това отношение следва да се подчертае, че по смисъла на член 2 от двустранния договор е достатъчно съответните указания или наименования да се отнасят пряко или непряко до произхода на стока, за да бъдат изброени в двустранното споразумение, и на това основание да се ползват от предоставената от него закрила. В това отношение определението е по-широко от възприетото от апелативния състав. Последният всъщност приема, че „наименование за произход“ е „географско указание, което информира потребителите, че стоката произхожда от конкретно място, област или територия и че притежава някои характеристики, дължащи се на географската среда, в която е произведена,

например на природните и човешки фактори“ (решение на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005-2), точка 19 и по препращане в останалите обжалвани решения).

95 Предвид тези елементи следва да се приеме, че апелативният състав е допуснал две грешки. Най-напред той неправилно приема, че наименованието „bud“ конкретно се закриля като „наименование за произход“ по двустранния договор. По-нататък той при всички положения прилага определение за „наименование за произход“, което не отговаря на определението за закриляните указания по посочения договор.

96 Обстоятелството, че Budvar е могло да представи посоченото право като „наименование за произход“ не е било пречка апелативният състав да извърши пълна оценка на фактите и представените доказателства (вж. в този смисъл Решение по дело ATOMIC BLITZ, точка 88 по-горе, точка 38). Това е особено важно, когато квалификацията, която следва да се даде на по-ранното право, може да окаже въздействие върху неговите последици в рамките на процедура по възражение. В това отношение следва да се напомни, че на СХВП може да се наложи да вземе предвид по-специално националното законодателство на държава членка, в която по-ранната марка, на която се основава възражението, се ползва от закрила. В такъв случай тя трябва служебно да се информира по начините, които ѝ изглеждат полезни за целта, относно националното законодателство на съответната държава членка, ако тази информация е необходима за оценка на условията за прилагане на разглеждано основание за отказ на регистрация, и по-специално на съществения характер на изтъкваните факти или на стойността на представените доказателства. Всъщност ограничаването на фактическата основа на прегледа, извършван от СХВП, не изключва в него да се вземат предвид освен фактите, изрично изтъквани от страните в процедурата по възражение, и общоизвестни факти, т.е. такива, които е възможно да са известни на всяко лице или могат да станат известни от общодостъпни източници (Решение на Първоинстанционния съд от 22 юни 2004 г. по дело Ruiz-Picasso и др./СХВП — DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, Recueil, стр. II-1739, точка 29 и Решение на Първоинстанционния съд по дело ATOMIC BLITZ, точка 88 по-горе, точка 35). Тези принципи са приложими към настоящия случай. Апелативният състав е разполагал с необходимите елементи, за да пристъпи към пълна оценка на фактите.

97 Предвид тези елементи следва да се приеме, че апелативният състав е нарушил член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, като е приел най-напред, че посоченото по-ранно право, закриляно по двустранния договор, не е „наименование за произход“ съгласно възприетото от апелативния състав определение, по-нататък, че въпросът дали знакът „BUD“ се третира като закриляно наименование за произход, по-специално в Австрия, придобивал „второстепенно значение“, и като заключил, че на това основание възражение не може да се приеме.

98 Допълнително следва да се посочи, че двустранният договор все още произвежда действие в Австрия за целите на закрилата на наименованието „bud“. От доказателствата, представени в устната фаза на производството, не произтича по-специално, че австрийските юрисдикции са приели, че Австрия или Чешката република не са искали да приложат принципа на правоприемството в договорите към двустранния договор след разпадането на Чехословашката социалистическа република. Освен това по нищо не личи Австрия или Чешката република да са денонсирали посочения договор. В допълнение висящите в Австрия спорове не са довели до постановяване на окончателно съдебно решение. При тези обстоятелства поради същите основания като изложените в точки 88 и 89 по-горе апелативният състав е следвало да вземе предвид съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 по-ранното право, посочено от Budvar, без да е в състояние да поставя под въпрос самата му квалификация.

99 От изложеното по-горе следва, че първата част на единственото правно основание трябва да се приеме за основателна.

100 Доколкото обжалваните решения се основават на допълнителни съображения, които са предмет на втората част, те следва да бъдат анализирани по-долу.

2. *По втората част, свързана с прилагането на условията по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94*

а) Доводи на страните

Доводи на Budvar

101 Най-напред Budvar посочва, че е титуляр на посоченото по-ранно право. На второ място, дружеството оспорва заключението на апелативния състав, че знакът „BUD“ не бил използван в процеса на търговия. На трето място, то приема, че апелативният състав е допуснал грешка, като е достигнал до извода, че не е било установено произтичащото от разглежданото наименование право то да забрани използването на думата „bud“ като марка в Австрия и във Франция.

— По условието възразяващият да е титуляр на посоченото по-ранно право

102 Budvar поддържа, че в светлината на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 то е титуляр на посоченото по-ранно право. Обратно на това, което апелативният състав изглежда предполагал в точка 21 от решението, постановено по преписка R 234/2005-2, Budvar подчертава, че да бъде единствен титуляр на правото да използва наименованието за произход „bud“ е обстоятелство, което не е в противоречие с квалификацията на знака като наименование за произход, тъй като колективното използване на такова наименование не е задължително. В случая разглежданото наименование за произход било регистрирано на името на Budvar в чешкото Министерство на земеделието и в СОИС, което му позволявало да го посочи в рамките на настоящото производство.

— По условието за използване на посоченото по-ранно право в процеса на търговия

103 Като напомня текста на точки 23 и 24 от решението, постановено по преписка R 234/2005-2, Budvar поддържа, че апелативният състав не е можел по аналогия да прилага разпоредбите на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 и на правило 22 от Регламент № 2868/95, за да определи дали наименованието за произход „bud“ е било използвано „в процеса на търговия“.

104 Най-напред Budvar подчертава, че по член 8 от Регламент № 40/94 единствено на титулярите на регистрирани по-ранни марки може да се наложи да обосноват използването на своето право в рамките на възражение. Подробните правила за това доказване били предвидени в правило 22 от Регламент № 2868/95. За никое друго посочено по-ранно право не можело да важи предварителното изискване за доказване на ползване съгласно критериите на член 43 от Регламент № 40/94.

105 На второ място, като се позовава на шесто и девето съображение от Регламент № 40/94, Budvar посочва, че регистрация на марка на Общността се отказва, когато може да накърни „по-ранно право“. Когато обаче по-ранното право се състои от марка, тя трябвало да бъде предмет на ефективно използване, за да представлява право, противопоставимо на заявка за регистрация на марка на Общността. Ако по-ранното право, предмет на възражение, не е марка, никоя разпоредба от Регламент № 40/94 не налагала доказване на „използването“ на този знак в процеса на търговия. В допълнение Регламент № 40/94 не съдържал никаква друга дерогираща разпоредба от принципа на закрила на по-ранните права, изискваща доказване на значението на използването в процеса на търговия. По дело Т-225/06 Budvar посочва, че доказването на реално и действително използване в процеса на търговия било достатъчно. По останалите дела Budvar посочва, че било достатъчно доказване на използването в процеса на търговия.

106 На трето място, като анализира текста на член 43 от Регламент № 40/94, Budvar уточнява, че възразяващият може да бъде поканен от СХВП да докаже реална и действителна експлоатация на марката, която посочва, по искане на заявителя на марката на Общността. В случая Anheuser-Busch задействал тази възможност единствено във връзка с международна марка, посочена първоначално от Budvar в подкрепа на неговото възражение (международна марка № 361 566). Следователно СХВП нямало правомощието да изисква по своя инициатива доказване на експлоатацията на по-ранната марка, тъй като това право принадлежи единствено на заявителя на марката на Общността. A fortiori СХВП нямало право да превръща доказването на експлоатацията на посоченото наименование за произход в условие, което — ако според нея не било изпълнено — обосновавало отхвърляне на възражението. Освен това Budvar подчертава, че възможността в рамките на възражение да се поиска представяне на посоченото доказателство за използване на по-ранна марка е необходима логична последица от правилата за отмяна на марките, предвидени в член 10 от Първа директива на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92) и на член 50 от Регламент № 40/94.

107 На четвърто място, Budvar поддържа, че разсъжденията на апелативния състав били в противоречие с общностната съдебна практика във връзка с понятието за „използване в процеса на търговия“, възпроизведено в членове 4 и 5 от Директива 89/104 и в член 9, параграф 1 от Регламент № 40/94. По-специално Budvar препраща към точка 40 от Решение на Съда от 12 ноември 2002 г. по дело Arsenal Football Club (C-206/01, Recueil, стр. I-10273) и към точка 114 от Решение на Първоинстанционния съд от 10 май 2006 г. по дело Galileo International Technology и др./Комисия (T-279/03, Recueil, стр. II-1291). За Budvar „качественият“ критерий за използване е единственият възприет от съдебната практика, независимо от всякакви „количествени“ критерии. При това положение единствено търговското естество на използването било определящо, а не значимото в количествено отношение използване.

108 На пето място, Budvar приема, че разсъжденията на апелативния състав били в противоречие с практиката в решенията на СХВП. В това отношение Budvar препраща към редица решения на СХВП, в които тя не изисквала значимо количествено използване на по-ранното право. Освен това по съединени дела T-60/04—T-64/04, отнасящи се до словния знак BUD, по които е постановено

Решение на Първоинстанционния съд от 12 юни 2007 г. по дело Budějovický Budvar/СХВП — Anheuser-Busch (BUD) (T-60/04—T-64/04, непубликувано в Сборника), СХВП изцяло било запознато с правната стойност на наименованието за произход. Budvar препраща в това отношение към няколко документа по тези дела, които прилага към жалбата. От тези елементи произтичало, че практиката в решенията на СХВП дава качествено, а не количествено тълкуване на понятието „знак, използван в процеса на търговия“. Освен да обяви, че обжалваните решения са опорочени поради незаконосъобразност, Първоинстанционният съд трябвало също да приеме, че те накърняват принципа за равно третиране. Budvar препраща в това отношение към точка 70 от Решение на Първоинстанционния съд от 27 септември 2005 г. по дело Cargo Partner/СХВП (CARGO PARTNER) (T-123/04, Recueil, стр. II-3979).

109 Предвид всички тези елементи и обстоятелството, че изискването на апелативния състав за доказване на използването на по-ранния знак е в противоречие с общностните текстове, Budvar поддържа, че в случая на апелативния състав са представени доказателства, установяващи от страна на Budvar експлоатация на наименованието за произход „bud“ в рамките на търговската му дейност, а не експлоатация от частен характер. Budvar отново представя в рамките на настоящото производство тези документи, които за Франция се състоят от няколко фактури, а за Австрия по дела T-225/06, T-255/06 и T-309/06 от редица удостоверения, фактури и изрезки от пресата.

110 Що се отнася до оценката на апелативния състав, че представените в административното производство документи не позволявали да се установи използването на наименованието за произход „bud“, а само на марката „BUD“, Budvar подчертава, че понятието „използване“ не се прилага за наименование за произход, при положение че това право не е предназначено да индивидуализира стока. Budvar добавя, че в случая самото поставяне на знака „BUD“ едновременно съставлявало експлоатация на марката и на наименованието за произход. Накрая Budvar уточнява, че по съединени дела T-60/04—T-64/04 относно наименованието за произход „bud“, по които е постановено Решение по дело „BUD“, точка 108 по-горе, СХВП приела, че използването на това наименование за произход е било удовлетворително.

— По условието за правото, произтичащо от разглежданото наименование

111 Budvar поддържа, че разполага с правото да забрани използването на заявената марка във Франция, а по дела Т-225/06, Т-255/06 и Т-309/06 и в Австрия.

112 Що се отнася до Франция, Budvar посочва редица разпоредби от френското право в зависимост от това дали заявените стоки и услуги са идентични, подобни или различни от бирата.

113 Когато разглежданите стоки са идентични или подобни на бирата (т.е. според Budvar съответните стоки по дело Т-225/06 и по дело Т-309/06 и стоките, попадащи в клас 32 по дело Т-255/06), Budvar посочва член L. 115-8, параграф 1 и член L. 115-16, параграфи 1 и 4 от френския Кодекс на потреблението (наричан по-нататък „Кодекс на потреблението"), които по същество предвиждат, че незаконосъобразното използване на наименование за произход може да се забрани и подлежи на санкциониране. В случая, при положение че заявената марка (дела Т-225/06 и Т-309/06) или доминиращият знак в заявената марка (дело Т-255/06) били идентични със съответното наименование за произход, а съответните стоки били идентични или подобни, експлоатацията на знака „BUD" от Anheuser-Busch увреждала посоченото наименование за произход.

114 Когато разглежданите услуги са идентични или подобни на бирата (т.е. според Budvar „услугите на ресторанти, барове и таверни", попадащи в клас 42 по дело Т-257/06), Budvar посочва член L. 641-2 от Земеделския кодекс, възпроизведен в член L. 115-5 от Кодекса на потреблението, който предвижда, че „географското название, което съставлява наименование за произход, или всяко друго указание, което го упоменава, не могат да се използват за никаква подобна стока […], нито за друга стока или услуга, когато това използване може да представлява злоупотреба или да отслаби известността на наименованието за произход". В това отношение Budvar изтъква, че за да популяризират стоките и да диверсифицират дейностите си, пивоварите отварят ресторанти, барове или заведения, носещи тяхната марка. Впрочем изглеждало, че намерението на Anheuser-Busch било да отвори място за консумацията на своите собствени стоки, тъй като подало оспорената заявка за регистрация „BUD" за стоките, попадащи в клас 32,

но и заявка за марка на Общността „BAR BUD“. Освен това услугите на ресторантите имали за основна цел подготовката и предлагането на ястия, най-често придружавани от напитки като вино и бира. В този смисъл регистрацията на марката „BUD“ за „услугите на ресторанти, барове и таверни“, попадащи в клас 42, позволявала на дружеството Anheuser-Busch да отваря такива заведения, като въвеждало в заблуждение потребителите, дошли да консумират чешката бира „BUD“, а всъщност консумирали друга бира.

115 Когато разглежданите стоки или услуги са различни от бирата (т.е. според Budvar стоките, попадащи в класове 16, 21 и 25 по дело Т-255/06, и услугите, различни от „услугите на ресторанти, барове и таверни“, попадащи в клас 42 по дело Т-257/06), Budvar се позовава на член L. 641-2 от Земеделския кодекс, посочен по-горе, и изтъква, че възпроизвеждането на географското название, съставляващо наименование за произход, без добавянето на глагол, е забранено за идентичните, подобни и различни стоки. В случая както известността на наименованието за произход „bud“, така и вероятността от отслабване или от злоупотреба с нея трябвало да се приемат за даденост. На първо място, като се позовава на член 2 от Лисабонската спогодба, Budvar посочва, че известността на произведената в Budweis бира по необходимост е била установена от Чешката република, за да получи съответното наименование за произход „bud“. Съгласно член 1, параграф 2 от Лисабонската спогодба наименование за произход, регистрирано по нея, се ползвало от закрила на френска територия по същия начин като националните наименования, без да е необходимо да се установява, че то действително се ползва от някаква известност. Следователно известността, присъща на наименованието за произход, на което е титуляр дружеството Budvar, можела да стане предмет на злоупотреба или да се отслаби от регистрирането на съответните марки. Никакъв френски текст не изисквал тази присъща известност да бъде с особено висока степен, за да се простира нейната закрила върху различни стоки. Впрочем подобно изискване било в противоречие с член 3 от Лисабонската спогодба, който предвиждал абсолютна закрила на наименованията за произход без условие, свързано с известността на наименованието или с идентичността или подобието на закриляната от наименованието за произход стока и носителите, върху които се поставя спорният знак. Принципът за йерархия на нормите налагал член L. 641-2 от Земеделския кодекс да се тълкува в светлината на член 3 от Лисабонската спогодба. На второ място, Budvar подчертава, че вероятността от злоупотреба или отслабване на известността на наименованието за произход може да се оцени в светлината на отношението, възприето от заявителя на оспорената марка. В този смисъл заявените марки произхождали от пряк конкурент на Budvar, който по необходимост е запознат с известността на разглежданото наименование за произход, поне на чешка територия. Условията за подаване на съответните заявки за регистрация

следователно разкривали очевидна, недвусмислена воля от страна на заявителя да накърни известността на разглежданото наименование за произход, като го отслаби и наруши неговата уникалност чрез баналзирането на наименованието „bud“, както и опит за изключително присвояване на това наименование за произход чрез получаването на марка „BUD“.

116 По всички дела Budvar посочва и членове L. 711-3 и L. 711-4 от френския Кодекс за интелектуална собственост (наричан по-нататък „Кодексът за интелектуална собственост“).

117 Що се отнася до член L. 711-3 от Кодекса за интелектуална собственост, Budvar подчертава, че по същество тази разпоредба предвижда невъзможността да се приеме за марка знак, който е в противоречие с обществения ред или чието използване е забранено по закон. При това положение на основание член L. 714-3 от посочения кодекс по искане на Budvar словната марка „BUD“ можела да бъде обявена за недействителна и използването ѝ да бъде забранено. Освен това по дела T-225/06, T-255/06 и T-309/06 Budvar препраща към редица съдебни решения, постановени във Франция, съгласно които закрилата, предоставена на наименованията за произход, била от обществен ред. При това положение в съответствие с член L. 711-3, буква б) от Кодекса за интелектуална собственост заявката за регистрация на марка, отнасяща се до знак, който възпроизвежда или имитира наименование за произход, трябвало да се приеме за противоречаща на обществения ред, тъй като влизала в разрез със статута на наименованията за произход. Съгласно член L. 714-3 от Кодекса за интелектуална собственост по искане на Budvar словната марка „BUD“ можела да бъде обявена за недействителна и използването ѝ да бъде забранено. В това отношение INPI информирало Anheuser-Busch, че заявката за регистрация на марката „BUD“, подадена на 10 септември 1987 г. за означаване на стоки от клас 32 (бири), можела да попадне „под ударите“ на френския закон, тъй като „противореч[ала] на обществения ред“. Освен това член L. 711-3, буква б) от Кодекса за интелектуална собственост забранявал и регистрацията на марка, чието използване било забранено по закон. А в приложение на член L. 115-8 от Кодекса на потреблението, упоменат по-рано, във Франция Budvar можело основателно да поиска санкционирането на всяко използване от Anheuser-Busch на знака „BUD“ за означаване на бири и други

подобни на бирата напитки. Такава марка трябвало при това положение да се приеме за забранена по закон (включително за означаване на стоки, различни от бирата) по смисъла на член L. 711-3, буква б) от Кодекса за интелектуална собственост. В това отношение Budvar подчертава, че INPI е информирал Anheuser-Busch относно възможността заявката му за регистрация на марката „BUD“, подадена през 2001 г. за означаване на бира, да „попадне под ударите“ на разпоредбите на член L. 711-3, буква б) от Кодекса за интелектуална собственост. В отговор на това възражение Anheuser-Busch оттеглило заявката си за регистрация на марка. По друга заявка за регистрация на марка на Anheuser-Busch, отнасяща се до словния знак „BUD“ за означаване на бира, INPI постановил отказ на същото основание с уведомление от 19 май 2005 г. В този смисъл френското право предлагало на Budvar няколко правни средства, чрез които да изиска забрана за използване на марката „BUD“ от Anheuser-Busch.

118 Що се отнася до член L. 711-4 от Кодекса за интелектуална собственост, Budvar посочва, че регистрацията на марка не е възможна, когато тя може да накърни закриляно във Франция наименование за произход, независимо дали тя създава вероятност или не от объркване с разглежданото по-ранно наименование за произход. Budvar препраща и към редица съдебни решения във Франция, с които се отменяли по-ранни или по-късни от наименования за произход марки. Budvar можело следователно с основание да поиска обявяване на недействителността на словната марка „BUD“ и забрана на използването ѝ, независимо какви са съответните стоки или услуги.

119 Budvar освен това държи да подчертае неточното твърдение на апелативния състав, че Tribunal de grande instance de Strasbourg осъдил жалбоподателя за нелоялна конкуренция, тъй като се опитал да попречи на френския дистрибутор на дружеството Anheuser-Busch да продава бира „BUD“. Осъждането на Budvar за нелоялна конкуренция в размер на символичното едно евро се отнасяло до обстоятелството, че жалбоподателят очаквал 2002 г., за да противопостави на дистрибутора на дружество Anheuser-Busch своите права върху наименованието за произход „bud“. Освен това разглежданото решение днес било предмет на въззивно обжалване и следователно не било окончателно.

120 Що се отнася до Австрия, по дела T-225/06, T-255/06 и T-309/06 Budvar напомня, че наименованието за произход „bud“ се закриляло по силата на двустранния договор. Наименованието за произход продължавало да поражда действие там въпреки наличието на понастоящем висящ спор пред Oberlandesgericht Wien относно действителността на това право. В отсъствието на окончателно решение по този спор обаче наименованието за произход „bud“ все още било в сила в Австрия. При това положение на основание член 7 и член 9, параграф 1 от двустранния договор използването на словната марка „BUD“ от Anheuser-Busch за означаване на идентични или подобни на бирата стоки можело да бъде санкционирано.

Доводи на СХВП

121 Обратно на поддържаното от Budvar, СХВП не заело позиция по съединени дела T-60/04—T-64/04, по които е постановено Решение BUD, точка 108 по-горе, относно използването на думата „bud“ като наименование за произход. По тези дела нито апелативният състав, нито страните оспорили обстоятелството, че наименованието за произход „bud“ е по-ранно право, основаващо се на използване с по-голямо значение от местното. СХВП само отбелязала съгласието си с това очертаване на спора.

122 В случая закрилата, предоставена от член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, трябвало да се откаже, ако не се установи, че по-ранното право е било предмет на „използване в процеса на търговия с по-голямо значение от местното“. Този въпрос, който спадал към общностното право, бил отделен от това да се установи дали националното законодателство изисква или не използване на по-ранното право. В случая апелативният състав в единомислие с отдела по споровете приложил по аналогия разпоредбите на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 относно реалното използване на по-ранните марки, като подчертал, че доказването, което тези разпоредби налагат, е минимална норма (в това отношение СХВП препраща към Решение на Съда от 11 март 2003 г. по дело Ansul, C-40/01, Recueil, стр. I-2439, точка 39 и към Определение на Съда от 27 януари 2004 г. по дело La Mer Technology, C-259/02, Recueil, стр. I-1159, точка 21). При това положение прилагането на такава норма не било несправедливо за Budvar.

123 Budvar поддържал, че понятието за използване в процеса на търговия било чисто качествено, а не количествено, и за него било достатъчно да докаже, че използването е от търговско естество. В това отношение СХВП не вижда противоречие между позицията на апелативния състав и тази на Budvar. Budvar впрочем признавал в точка 27 от жалбата по дело Т-225/06, че доказването на реално и сериозно използване в процеса на търговия било достатъчно, за да установи съществуването на право в рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

124 Като в едно и също изречение се позовава на „знак, използван […] в процеса на търговия“ и „законодателството на държавата членка, което регламентира този знак“, член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 ясно предвиждал, че използването в процеса на търговия трябва да се установи за територията на съответната държава членка, т.е. в случая Франция и Австрия. Предвид позоваването от апелативния състав на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 представянето на такова доказателство трябвало да се оценява в светлината на условията, въведени от правило 22 от Регламент № 2868/95. В това отношение мястото, времето, степента и естеството на използване на марката били взаимозависими фактори, които следвало да бъдат взети предвид заедно. Слабостта на някой от факторите можела да се уравновеси от друг (в това отношение СХВП препраща към Решение на Съда от 11 май 2006 г. по дело Sunrider/СХВП, C-416/04 P, Recueil, стр. I-4237, точка 76).

125 В случая поради основанията, изложени в обжалваните решения, Budvar не доказало, че наименованието за произход „bud“ било предмет на използване с по-голямо значение от местното във Франция, а по дела Т-225/06, Т-255/06 и Т-309/06 в Австрия.

126 Освен това Budvar оспорвало заключението на апелативния състав само доколкото то произтича от оценка на „реалното използване“ по смисъла на правото относно марките. Budvar не представило никакъв елемент, който позволявал да се постави под въпрос заключението на апелативния състав, ако трябва да се приеме, че прилагането по аналогия на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 е основателно.

127 Щом като „общностното“ условие, въведено от член 8, параграф 4, не е изпълнено, възражението можело да се отхвърли, дори да е изпълнено „националното“ условие (а именно обстоятелството, че законодателството на държавата членка, приложимо към разглеждания знак, предоставя на неговия титуляр правото да забрани използването на по-нова марка).

128 Накрая, както изтъква апелативният състав, СХВП посочва, че буди съжаление следваният от отдела по спорове в предходните преписки различен подход по отношение на използването на наименованието за произход „bud“ във Франция. Законосъобразността на обжалваните решения обаче можела да се оценява единствено въз основа на Регламент № 40/94, а не на практика по решения, която ги предшества. По-нататък, ако доводът на Budvar трябвало да се разбира като изтъкване на нарушение на принципа за равно третиране, той следвало да се отхвърли. Действително обстоятелствата по отделните дела не били идентични. Освен това, изхождайки от принципа, че по-ранните решения са опорочени поради незаконосъобразност, СХВП посочва, че никой не можел да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго.

Доводи на Anheuser-Busch

129 В самото начало Anheuser-Busch приема, че е трудно да се установи дали Budvar проповядва несъществуването на условието за използване или пък обстоятелството, че това условие просто се подчинявало на по-малко строги изисквания в сравнение с приложените от апелативния състав.

130 Също в самото начало Anheuser-Busch посочва, че условието за използване, формулирано в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, съставлява самостоятелна норма на общностното право, която се прилага независимо от условията, определени в съответното национално законодателство. В това отношение от посочената разпоредба ясно личало, че условието за ефективно използване в процеса на търговия било задължително. Освен това такова

ефективно използване трябвало да е предоставило на знака по-голямо значение от местното. По дело Т-309/06 Anheuser-Busch добавя, че ефективното използване на разглежданото право трябвало да предхожда заявката за регистрация на марката на Общността.

131 По същество Anheuser-Busch застъпва становището, на първо място, че правило 22 от Регламент № 2868/95 трябва да се прилага mutatis mutandis спрямо условието за използване, посочено в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. В това отношение Anheuser-Busch поддържа, че щом използването на знак трябва да се докаже, за да породи права на конкретна територия спрямо по-късна марка, сведенията, които следва да се предоставят, трябва да доказват, че знакът е използван на тази територия (място) в продължение на изискваното време (време), че използването на знака е в съответствие с направените твърдения (естество) и накрая, че това става в рамките на процеса на търговия (значимост). С други думи, нямало никаква пречка за прилагането по аналогия на правило 22 от Регламент № 2868/95 в контекста на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

132 На второ място, що се отнася до количествените критерии за използване, Anheuser-Busch подчертава, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не възпроизвежда думата „реално“, съдържаща се в член 43, параграф 2 от него. Позоваването обаче на „друг знак, използван в процеса на търговия с по-голямо значение от местното“ имплицитно изисквало използването в търговията да бъде забележимо. Доказателствата относно право, основано на използването, при това положение трябвало да са по-малки от отнасящите се за регистрирана марка. В това отношение Anheuser-Busch препраща към случай, в който член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 е приложен от High Court of Justice (England & Wales) по дело, известно като „COMPASS“ (24 март 2004 г.). При това положение СХВП основателно стигнало до заключението, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 съдържа количествени критерии, които освен това били по-стриктни от отнасящите се до регистрираните марки.

133 Що се отнася до обстоятелството, изтъквано от Budvar, че встъпилата страна не поискала официално да представи доказателство за използването на разглежданото наименование за произход, Anheuser-Busch поддържа, че във всяко от писмените си изявления заявява, че Budvar трябва да представи такова

доказателство. Освен това „официално“ искане в този смисъл, каквото се изисква по член 22, параграф 5 от Регламент № 2868/95, не се прилагало по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. Всъщност тази разпоредба упоменавала като законно условие за приемане на възражението използването в процеса на търговия. Що се отнася до регистрираните марки обаче, тяхното използване трябвало да се установи само ако такова доказателство бъде официално поискано. Аналогията, проведена от Budvar с член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94, следователно била абсурдна.

134 Що се отнася до позоваването на членове 4 и 5 от Директива 89/104 и на член 9, параграф 1 от Регламент № 40/94, направено от Budvar, Anheuser-Busch посочва, че тези разпоредби се отнасят до „незаконно“ използване. Тълкуването на понятието за „използване в процеса на търговия“ следователно се отличавало по отношение на разпоредбите, приложими по настоящото дело. При това положение препратките, направени от Budvar, били неприложими.

135 Освен това условието за използване относно марките съгласно тълкуването на Съда (и по-специално обстоятелството, че не съществува „минимален“ праг за реалното използване на марка) не можело да се приложи спрямо основаните на използване права, посочени в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. Щом като в основата на възражението било единствено използването, съвсем правилно е да се приложат по-стриктни критерии и да се изисква по-забележимо използване на знака на пазара, отколкото при регистрираните марки. В случая отделът по споровете и апелативният състав дори не приложили по-стриктни критерии, а приложили по аналогия условията, възпроизведени в член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94.

136 На трето място, Anheuser-Busch поддържа, че в случая Budvar не представило доказателство за използване в процеса на търговия с по-голямо значение от местното по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

137 По дело Т-225/06, що се отнася до Франция, представените доказателства били недостатъчни да установят някакво използване в процеса на търговия. Относно Австрия Anheuser-Busch подчертава, че слабото използване се отнася само за стока, върху която са изписани думите „bud super strong“, доставяна само на един дистрибутор. Нямало никакво доказателство, че този дистрибутор е продавал на потребителите стока, върху която е изписана думата „bud“. В това отношение Anheuser-Busch добавя, че думата „bud“ очевидно се използва като марка. Освен това извън обстоятелството, че думата „bud“ не била географско наименование, свързана с думите „super strong“ на английски език, последната можела да има предвид бира с произход от Съединените щати или от страна, в която се говори английски език, но със сигурност не и чешки град.

138 По дело Т-255/06 Anheuser-Busch посочва най-напред, че що се отнася до Австрия, Budvar представило доказателства за използване извън определените от СХВП срокове. Съгласно правило 19, параграф 4 от Регламент № 2868/95 и практиката на СХВП тези доказателства трябвало да не се вземат предвид при това положение. Във всеки случай представените доказателства, включително за Франция, били недостатъчни да установят някакво използване в процеса на търговия. В това отношение Anheuser-Busch изтъква, че доказателствата за използване се отнасят само за една стока, върху която са изписани думите „bud super strong“, и посочва доводи, сходни с развитите по дело Т-225/06, точка 137 по-горе. Освен това, що се отнася конкретно до Франция, Anheuser-Busch изтъква, че четирите „фактури“, представени от Budvar, очевидно били талони за доставка на безплатни пратки, както се установявало от указанието „Free of charge“. В допълнение само две от разглежданите фактури предхождали заявката за марка на Общността, а едната от тях не посочвала получател. Взети заедно, тези фактури се отнасяли само до 70 литра от стоката, върху която са изписани думите „bud super strong“, т.е. горе-долу средната консумация на двама средни френски потребители годишно. Що се отнася до Австрия, представените документи показвали доставки на стока, върху която са изписани думите „bud super strong“, само на един дистрибутор, и то само за 35 хектолитра.

139 По дело Т-257/06 и по отношение на Франция Anheuser-Busch изтъква още, че четирите „фактури“, представени от Budvar, очевидно били талони за доставка на безплатни пратки, както се установявало от указанието „Free of charge“. Освен

това една от разглежданите четири фактури била по-късна от заявката за регистрация на марка на Общността. В допълнение Anheuser-Busch изтъква, че доказателствата за използване се отнасят само за една стока, върху която са изписани думите „bud super strong“, и посочва доводи, сходни с развитите по дело Т-225/06, точка 137 по-горе.

140 По дело Т-309/06 Anheuser-Busch изтъква, че доказателствата за използване се отнасят само за една стока, върху която са изписани думите „bud super strong“, и посочва доводи, сходни с развитите по дело Т-225/06, точка 137 по-горе.

141 Що се отнася до твърдяното от Budvar обстоятелство, че СХВП признало по дело Т-62/04 пред Първоинстанционния съд, че във Франция било установено достатъчно използване на знака „BUD“, същото било неточно. По това дело, което впрочем било различно, що се отнася до заявените стоки, СХВП само искала да потвърди, че по принцип наименованията за произход се приемат за знаци по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

142 На четвърто място, Anheuser-Busch приема, че Budvar не установило в достатъчна степен, че има право да забрани заявената марка.

143 Що се отнася до френското право, Anheuser-Busch посочва общо, че Budvar се позовало на голям брой разпоредби на френското право по много неясен начин, което било в противоречие с доказателствената тежест, която се носела от възразяващия съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

144 По-конкретно, що се отнася до разпоредбите на Кодекса за интелектуална собственост, които посочва Budvar, Anheuser-Busch уточнява, че те се отнасят до регистрацията на марките във Франция. Поради това не били относими в рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, който се отнася до забраната за използване на марка.

145 По отношение на посочените разпоредби от Кодекса на потреблението Anheuser-Busch изтъква най-напред, че за първи път по дела Т-225/06 и Т-309/06 Budvar посочвало член L. 115—8 от този кодекс. По дело Т—225/06 Anheuser-Busch добавя, че доколкото въпросите, свързани с националното законодателство, били фактически, позоваването на тази разпоредба съставлявало нов факт и поради това не трябвало да се взема предвид от Първоинстанционния съд.

146 Що се отнася до член L. 641—2 от Земеделския кодекс, възпроизведен в член L. 115—5 от Кодекса на потреблението, Anheuser-Busch уточнява, на първо място, по дела Т-255/06, Т-257/06 и Т-309/06, които изцяло или отчасти се отнасят до различни стоки или услуги, че Budvar не доказало съществуването на каквато и да било известност на разглежданото наименование за произход на френска територия. В това отношение Anheuser-Busch препраща към писменото становище, представено пред Първоинстанционния съд по дело Т—60/04, което също така прилага. На второ място, по дело Т—257/06, което по-специално според Budvar се отнасяло за „подобни“ на бирата услуги, Anheuser-Busch застъпва становището, че твърденията на жалбоподателя били неоснователни. В частност Anheuser-Busch поддържа, че „услугите“ (като „услугите на ресторанти, барове и таверни“, попадащи в клас 42, посочени от Budvar) не можели да бъдат „подобни стоки“ по смисъла на член L. 641-2 от Земеделския кодекс. Това било в съответствие със Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (ТРИПС) на Световната търговския организация (СТО), което се отнася единствено до закрилата на географски указания във връзка със стоки. Думата „подобни“, използвана в член L. 641—2 от Земеделския кодекс, се отнасяла за стоки, които принадлежат към същата категория, но не отговарят на същите качествени критерии като тези за наименованието за произход. Ставало дума за по-тясно понятие от това за прилика в рамките на вероятността от объркване в правото относно марките. При него слаба прилика на съответните стоки или услуги също можела да доведе до вероятност от объркване. При всички положения „услугите на ресторанти, барове и таверни“, попадащи в клас 42, не били подобни на бирата. Anheuser-

Busch препраща в това отношение по-специално към Решение на Първоинстанционния съд от 9 март 2005 г. по дело Osotspa/СХВП — Distribution & Marketing (Hai) (T-33/03, Recueil, стр. II-763).

147 Що се отнася до австрийското право и по дела T-225/06, T-255/06 и T-309/06, Anheuser-Busch твърди, че Budvar не е изложило относимите разпоредби, на които се основава. Член 7, параграф 1 от двустранния договор, на който Budvar неколкократно се позовава, ясно посочвал, че „се прилагат всички административни и съдебни мерки, които са предвидени съгласно законодателството на договарящата държава, в която е поискана защита, [...] при условията, определени в него“. Единствено обстоятелството, че член 9, параграф 1 от посочения договор позволява да се предяви пряко иск, не можело очевидно да замести правното основание на иска.

б) Съображения на Първоинстанционния съд

148 В самото начало следва да се посочи, че доводите на Budvar, насочени към установяване, че то е титуляр на посоченото право, всъщност се отнасят до фактическа констатация, която е дала възможност на апелативния състав да стигне до заключението, че наименованието „bud“ не е наименование за произход. След като това заключение на апелативния състав е предмет на първата част на единственото основание, не следва доводите на Budvar да се разглеждат в рамките на втората част.

149 Освен това Budvar изтъква две оплаквания, отнасящи се до прилагането от апелативния състав на определените от член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 условия. С първото оплакване Budvar поставя под въпрос прилагането от страна на апелативния състав на условията относно използването в процеса на търговия

на знак с по-голямо значение от местното. С второто си оплакване Budvar оспорва приложеното от апелативния състав условие относно правото, произтичащо от посочения в подкрепа на възражението знак.

По първото оплакване относно използването в процеса на търговия на знак с по-голямо значение от местното

150 В самото начало по дело Т-255/06 следва да се установи, че Anheuser-Busch посочва във връзка с Австрия представянето на доказателства за използването на посоченото право от Budvar извън изискваните от СХВП срокове. Anheuser-Busch поддържа, че съгласно правило 19, параграф 4 от Регламент № 2868/95 и практиката на СХВП тези доказателства трябвало да се отстранят.

151 Ако се допусне обаче, че доводите на Anheuser-Busch трябва да се разбират като самостоятелно правно основание съгласно член 134, параграф 2 от Процедурния правилник, следва да се посочи, че то е несъвместимо със собствените искания на встъпилата страна и при това положение трябва да се отхвърли (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 16 ноември 2006 г. по дело Jabones Pardo/СХВП — Quimi Romar (YUKI), Т-278/04, точки 44 и 45 и Решение на Първоинстанционния съд по дело AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, точка 79 по-горе, точка 220. Всъщност приведените от Anheuser-Busch доводи са насочени по същество към оспорване на аспект от обжалваното решение, тъй като за разлика от отдела по споровете апелативният състав не е приел, че разглежданите документи трябва да се отстранят. Anheuser-Busch обаче не е поискал отмяна или изменение на посоченото решение по силата на член 134, параграф 3 от Процедурния правилник.

152 При всички положения, ако се допусне, че правило 19 от Регламент № 2868/95, и по-специално параграф 4 от него в редакцията, посочена от Anheuser-Busch в подкрепа на неговите претенции, може да се прилага в контекста на член 8,

параграф 4 от Регламент № 40/94, следва да се посочи, че това правило е въведено с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 година за изменение на [Регламент № 2868/95] (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71), влязъл в сила на 25 юли 2005 г., т.е. след като Budvar подава възражението и доказателствата относно използването на посоченото в Австрия право. Следва да се напомни обаче, че в общия случай принципът за правна сигурност не допуска да се определи началото на времевия обхват на акт на Общността към момент отпреди публикуването му. По изключение това е възможно, когато поставената цел го изисква и когато оправданите правни очаквания на заинтересуваните лица са надлежно зачетени (Решение на Съда от 25 юли 1979 г. по дело Racke, 98/78, Recueil, стр. 69, точка 20 и Решение на Съда от 12 ноември 1981 г. по дело Meridionale Industria Salumi и др., 212/80—217/80, Recueil, стр. 2735, точка 10). Подобна съдебна практика, както уточнява Съдът, намира приложение и в случай, когато обратното действие не е изрично предвидено в самия акт, а произтича от неговото съдържание (Решение на Съда от 11 юли 1991 г. по дело Crispoltoni, C-368/89, Recueil, стр. I-3695, точка 17, Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Gemeente Leusden и Holin Groep, C-487/01 и C-7/02, Recueil, стр. I-5337, точка 59 и Решение на Съда от 26 април 2005 г. по дело „Goed Wonen", C-376/02, Recueil, стр. I-3445, точка 33, Решение на Първоинстанционния съд от 3 май 2007 г. по дело Freistaat Sachsen/Комисия, T-357/02, Сборник, стр. II-1261, точка 95). В случая нито текстът, нито общата систематика на Регламент № 1041/2005 позволяват да се приеме, че въведените от него разпоредби би трябвало да се прилагат с обратна сила.

153 Освен това, както личи от текста на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94, СХВП може да пренебрегне фактите, които страните не са посочили или доказателствата, които те не са представили навреме. От този текст произтича, че по общо правило и при липса на разпоредба в обратния смисъл излагането на факти и представянето на доказателства от страните е възможно след изтичане на предвидените за това срокове съгласно разпоредбите на Регламент № 40/94, и в никакъв случай не е забранено СХВП да вземе предвид такива късно посочени или представени факти и доказателства. (Решение на Съда от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul, C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точки 41 и 42). В случая в подкрепа на претенциите си Anheuser-Busch не посочва нарушението на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 от страна на апелативния състав. Anheuser-Busch не посочва и други разпоредби от регламенти освен правило 19 от Регламент № 2868/95, въведено с Регламент № 1041/2005, които да създадат убеждението, че апелативният състав е бил длъжен да отстрани представените от Budvar документи, що се отнася до Австрия.

154 От изложеното по-горе следва, че трябва да се отхвърлят доводите на Anheuser-Busch, насочени към това да бъде установено, що се отнася до Австрия, че Budvar представило извън изискваните от СХВП срокове доказателства относно използването на посоченото право.

155 По същество следва да се напомни, че съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 възражението се основава на „знак, използван […] в процеса на търговия с по-голямо значение от местното“.

156 От тази разпоредба произтичат две кумулативни условия. Най-напред, разглежданият знак трябва да се използва „в процеса на търговия“. По-нататък, той трябва има по-голямо „значение“ от местното.

157 В случая апелативният състав приема, че текстът на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 имплицитно изисква разглежданият знак да бъде „ефективно“ използван в търговията.

158 В това отношение апелативният състав приема, че не е неоснователно по аналогия да приложи разпоредбите на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 и на правило 22 от Регламент № 2868/95. По-специално апелативният състав утвърждава възприетия от отдела по спорове подход, насочен към изискване на доказателство за „реално“ използване на по-ранното право. На това основание апелативният състав приема по същество, че представените от Budvar доказателства относно използването на наименованието за произход „bud“ в Австрия, Франция, Италия и Португалия са недостатъчни (решение на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005—2), точки 24—31 и по препращане в останалите обжалвани решения).

159 За целите на прегледа на обжалваните решения следва да се направи разграничение между условието за използване на разглеждания знак в процеса на търговия и условието, свързано с неговото значение.

— По условието за използване на разглеждания знак в процеса на търговия

160 След като апелативният състав прилага по аналогия общностните разпоредби, свързани с реалното използване на по-ранната марка, следва да се напомни, че член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 предвиждат, че заявителят на марка на Общността може да изисква доказателство за реалното използване на по-ранната марка на територията, в която е предмет на закрила, през петте години, предхождащи публикуването на заявката за марка, която е предмет на възражение. По силата на правило 22 от Регламент № 2868/95 индикациите и доказателствата за предоставяне на доказателство за използване на марката се състоят от индикации относно мястото, времето, степента и естеството на използване на по-ранната марка за стоките и услугите, по отношение на които е регистрирана, и на които се основава възражението.

161 Една марка е предмет на реално използване, когато се използва съобразно съществената си предназначение, което е да осигури идентичността на произхода на стоките или услугите, за които е регистрирана, с цел да създаде и запази пазар за тези стоки и услуги, с изключение на символичното използване, което има за цел единствено да се поддържат правата, които предоставя регистрацията (вж. Решение на Съда от 13 септември 2007 г. по дело Il Ponte Finanziaria/СХВП, C-234/06 P, Сборник, стр. I-7333, точка 72, и цитираната съдебна практика). Не е необходимо използването на по-ранната марка винаги да е значимо в количествено отношение, за да се квалифицира като реално. Това използване обаче трябва да е достатъчно в количествено отношение (вж. в този смисъл Определение по дело La Mer Technology, точка 122 по-горе, точки 21 и 22 и Решение по дело Il Ponte Finanziaria/СХВП, посочено по-горе, точка 73).

162 Изискването за реално използване на по-ранната марка се дължи на обстоятелството, че при отсъствието на доказателство за това възражението се отхвърля. Ако по-ранната марка на Общността е била използвана само за една част от стоките или от услугите, за които тя е регистрирана, тя се смята за регистрирана за целите на разглеждането на възражението само за тази част от стоките или услугите (член 43, параграф 2 от Регламент № 40/94). Следва също да се посочи, че липсата на реално използване в Общността без основание на марка на Общността в рамките на непрекъснат петгодишен период за стоките или услугите, за които е регистрирана, може да доведе до отмяната ѝ (член 15, параграф 1 и член 50, параграф 1, буква а) от Регламент № 40/94). Член 12 от Директива 89/104 съдържа подобни разпоредби, що се отнася до националните марки.

163 Целта и условията, свързани с доказване на реалното използване на по-ранната марка, обаче се различават от тези, свързани с доказването на използването в процеса на търговия на посочения в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 знак, по-специално когато става дума, както в случая, за регистрирано по Лисабонската спогодба или закриляно по двустранния договор наименование за произход.

164 В това отношение на първо място следва да се установи, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не се отнася за „реално[то]“ използване на знака, посочен в подкрепа на възражението.

165 На второ място, в рамките на член 9, параграф 1 от Регламент № 40/94 и на член 5, параграф 1, както и на член 6, параграф 1 от Директива 89/104, Съдът и Първоинстанционният съд постоянно приемат, че щом като е извършвано в контекста на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, използването на знак се извършва в „процеса на търговия“, а не е от частен характер. (Решение на Съда по дело Arsenal Football Club, точка 107 по-горе, точка 40, Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Adam Opel, C-48/05, Сборник, стр. I-1017, точка 18, Определение на Съда от 20 март 2007 г. по дело Galileo International Technology и др./Комисия, C-325/06 P, непубликувано в Сборника, точка 32 и Решение на Съда от 11 септември 2007 г. по дело Céline, C-17/06, Сборник, стр. I-7041, точка 17, Решение на Първоинстанционния съд от

10 април 2003 г. по дело Travelex Global and Financial Services и Interpayment Services/Комисия, T-195/00, Recueil, стр. II-1677, точка 93 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Galileo International Technology и др./ Комисия, точка 107 по-горе, точка 114). Всъщност става дума да се определи дали разглежданият знак е предмет на използване в търговията (Заключение на генералния адвокат M. Ruiz-Jarabo Colomer към Решение по дело Arsenal Football Club, точка 107 по-горе, Recueil, стр. I-10275, точка 62).

166 На трето място, в рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 някои знаци могат и да не загубят свързаните с тях права, и то въпреки обстоятелството, че не са предмет на „реално“ използване. В това отношение следва да се посочи, че регистрирано по Лисабонската спогодба наименование за произход няма да се счита за родово, докато се намира под закрила като наименование за произход в страната на произхода. Освен това закрилата, предоставена на наименованието за произход, се осигурява, без да е необходимо да се извършва подновяване (член 6 и член 7, параграф 1 от Лисабонската спогодба). Това все пак не означава, че посоченият по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 знак може и да не се използва. Възразяващият обаче може да се ограничи да установи, че използването на разглеждания знак се прави в рамките на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, без обаче да доказва реално използване на посочения знак по смисъла и съгласно условията, определени в член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 и правило 22 от Регламент № 2868/95. Обратното тълкуване би довело върху знаците по член 8, параграф 4 да надвиснат условията, конкретно свързани с марките и обхвата на тяхната защита. Следва да се добави, че за разлика от член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 възразяващият трябва да установи също съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, че разглежданият знак му дава право да забрани използването на по-късна марка съгласно законодателството на съответната държава членка.

167 На четвърто място, и най-вече като прилага по аналогия член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 и правило 22 от Регламент № 2868/95 към настоящия случай, апелативният състав по-специално анализира използването на разглеждания знак в Австрия, Франция, Италия и Португалия поотделно, т.е. на всяка от териториите, в които според Budvar попада закрилата на наименованието „bud“. Това също води апелативния състав до пренебрегване на доказателствата, представени от Budvar в процедурата, по която е постановено решението на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005—2), послужило като

основа за останалите обжалвани решения относно използването на разглежданите наименования в Бенелюкс, Испания и Обединеното кралство. От текста на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 обаче не произтича, че разглежданият знак трябва да е предмет на използване на територията, чието право се посочва в подкрепа на закрилата на споменатия знак. В това отношение следва да се приеме, че знаците по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, и по-специално разглежданите по настоящото дело наименования, могат да са предмет на закрила в конкретна територия, макар да не са били предмет на използване в нея, а само в друга територия.

168 Предвид тези елементи апелативният състав е допуснал грешка при прилагане на правото, като е решил да приложи по аналогия общностните разпоредби, свързани с „реално[то]“ използване на по-ранната марка, по-специално за да определи дали разглежданите знаци са били предмет на използване „в процеса на търговия“, при това поотделно в Австрия, Франция, Италия и Португалия. Апелативният състав е трябвало да провери дали представените от Budvar елементи по време на административното производство отразяват използването на разглежданите знаци в контекста на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, а не от частен характер, и то независимо коя е територията, засегната от това използване. Поради това грешката в методологията, допусната от апелативния състав, би могла да обоснове отмяната на обжалваните решения само ако Budvar беше установило, че разглежданите знаци са били използвани в процеса на търговия.

169 В това отношение е важно да се подчертае, че съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 възражението се основава на знак, „използван“ в процеса на търговия. Обратно на поддържаното от Anheuser-Busch, от тази разпоредба не произтича, че възразяващият трябва да установи използване на разглеждания знак преди заявката за марка на Общността. Може най-много да се изисква подобно на по-ранните марки — и то за да се избегнат случаите на използване на по-ранното право, предизвикани единствено от процедура по възражение — разглежданият знак да е бил използван преди публикуването на заявката за марка в *Бюлетина на марките на Общността*.

170 В случая заявките за марка на Общността са публикувани на 7 декември 1998 г. (заявка за регистрация № 2), 2 май 2000 г. (заявка за регистрация № 1), 26 февруари 2001 г. (заявка за регистрация № 3) и 5 март 2001 г. (заявка за регистрация № 4).

171 Представените от Budvar документи, посочени в решението на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005—2), се състоят от изрезки от пресата в Австрия (1997 г.), издадени в Австрия, Франция и Италия фактури (1997—2000 г.), придружени при необходимост от тържествени писмени декларации на служители или клиенти на Budvar.

172 Следва да се добави, че освен тези документи на 31 януари 2002 г. Budvar представя на СХВП в рамките на производството, по което е постановено решението на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (R 234/2005—2), послужило като основа за останалите обжалвани решения, издадени в Испания (2000 г.) и в Обединеното кралство (1998 г.) фактури, както и награди, присъдени от „Monde Sélection — Institut international pour les sélections de la qualité“ (Свят на селекцията — Международен институт за селекциите на качеството) (1999—2001 г.).

173 Представените от Budvar документи в този смисъл обхващат различни периоди между 1997 г. и 2001 г. Документите за 1997 г. и 1998 г. могат да се използват в рамките на заявка за регистрация № 2. Отнасящите се за 1999 г. документи могат да послужат освен това и за заявка за регистрация № 1. Останалите документи могат да послужат също за другите заявки за регистрация. Оттук следва, че при условието, че се отличават с доказателствена стойност, тези документи са в състояние да установят „използване“ на разглеждания знак в процеса на търговия.

174 По същество следва да се установи най-напред, че тези документи се отнасят до стока, върху която са изписани думите „bud strong“ или „bud super strong“, а не само „bud“, както това основателно се посочва от апелативния състав. Думите „strong“ или „super strong“ обаче, използвани във връзка с думата „bud“, лесно

могат да се разберат от говорещия или не английски език потребител като означаващи „силен“ или „супер силен“. Потребителят ще схване тези указания като описващи определени качества, които производителят желае да свърже с разглежданите стоки, а именно бирите. Освен това етикетите на бирените бутилки, които са представени, ясно показват, че думата „bud“ е изписана с едър шрифт и заема централно място, докато думите „super“ и „strong“ са изписани под думата „bud“ с дребен шрифт. Предвид тези елементи добавянето на думите „super“ и „strong“ не води до промяна във функцията на думата „bud“ в рамките на съответните наименования, а именно указание за географския произход на разглежданите стоки, който се твърди от Budvar.

175 По-нататък указание, което има за цел да посочи географския произход на стока, може подобно на марка да се използва в процеса на търговия (вж. в този смисъл Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Gerolsteiner Brunnen, C-100/02, Recueil, стр. I-691). Това обаче не означава, както поддържа апелативният състав в обжалваните решения, че съответното наименование се използвало „като марка“ и поради това губело първичното си предназначение. Този извод не зависи от факта, изтъкнат от апелативния състав, че Budvar също бил титуляр на марка „BUD“, която впрочем не е част от фактическата или правна рамка на настоящия спор. Съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 е достатъчно да се констатира, че посоченият в подкрепа на възражението знак се използва в процеса на търговия. Обстоятелството, че този знак е идентичен с марка, не означава обаче, че той не се използва в процеса на търговия. Освен това следва да се констатира, че СХВП и Anheuser-Busch не уточняват ясно по какъв начин знакът „BUD“ се използвал „като марка“. По-специално по нищо не личи указанието „bud“, поставяно върху разглежданите стоки, в по-голяма степен да препраща към търговския отколкото към твърдения от Budvar географски произход на стоката. Следва освен това да се изтъкне, че етикетите на разглежданите стоки, както са представени в преписката на СХВП и както се потвърждава по време на съдебното заседание, под указанието „bud“ възпроизвеждат и названието на предприятието производител, в случая Budějovický Budvar.

176 Накрая, що се отнася до довода на Anheuser-Busch, че в някои фактури се съдържало указанието „Free of charge“, достатъчно е да се констатира, че това указание се отнася само до част от представените от Budvar документи.

Доказателствената стойност на останалите представени документи поради това остава непокътната. При всички положения, дори да се предположи, че разглежданите доставки са направени безплатно, това все пак не означава, че те са от частен характер. Действително, щом като разглежданите доставки са направени на търговци, както личи от горната част на съответните фактури, което не се оспорва от Anheuser-Busch, тези доставки са могли да бъдат осъществени в контекста на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, а именно завладяването на нови пазари.

177 Предвид изложеното и всички документи, представени от Budvar пред СХВП, следва да се приеме, че Budvar е доказало използването на разглежданите знаци в процеса на търговия по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, обратно на заключението на апелативния състав.

178 Ето защо оплакването на Budvar в това отношение следва да се приеме.

— По условието относно значението на разглеждания знак

179 Макар че апелативният състав не разглежда изрично значението на разглеждания знак, той установява връзка между това условие и условието относно доказване на използването му. По-специално в рамките на анализа на използването във Франция на наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба, апелативният състав стига до заключението, че „доказателството за използване във Франция е недостатъчно, за да установи съществуването на право с по-голямо значение от местното“ (решение на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005—2), точка 30 и по препращане в останалите обжалвани решения).

180 От прочита на текста на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 обаче може да се приеме, че тази разпоредба се отнася до значението на разглеждания знак, а не на неговото използване. Значението на разглеждания знак съвпада съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 с географския обхват на неговата закрила. Той трябва да бъде по-голям от местния. В такъв случай възражението срещу заявка за марка на Общността не би могло да се приеме. Член 107, озаглавен „Предходни права, приложими в определени места“, от Регламент № 40/94 впрочем уточнява, че „[п]ритежателят [другаде в текста „титуляр“] на по-ранно право, което се прилага единствено в определено място може да се противопостави на използването на марката на Общността на територията, където неговото право е защитено, доколкото законодателството на съответната държава членка позволява това“. Следователно значението на правото е тясно свързано с територията, в която то се закриля.

181 При тези условия апелативният състав също е допуснал грешка при прилагане на правото, като е установил връзка, що се отнася до Франция, между доказване на използването на съответния знак и условието относно необходимостта разглежданото право да има по-голямо значение от местното. Достатъчно е да се констатира в това отношение, че посочените по-ранни права са с по-голямо значение от местното, доколкото тяхната закрила по член 1, параграф 2 от Лисабонската спогодба и по член 1 от двустранния договор се простира извън тяхната територия на произход.

182 Поради изложените основания следва първото оплакване по втората част от единственото правно основание да се приеме за основателно.

183 Доколкото апелативният състав приема също липсата на доказване от страна на Budvar, че разглежданите знаци му предоставят правото да забрани използването на по-късна марка, и тъй като в такъв случай това заключение на апелативния състав би могло да се окаже достатъчно за отхвърляне на възражението, по-долу следва да се направи анализ на второто оплакване от втората част на единственото правно основание.

По второто оплакване, свързано с правото, произтичащо от посочения в подкрепа на възражението знак

184 Следва да се напомни, че съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 в съответствие с общностното право или законодателството на държавата членка, приложимо за посочения знак, той трябва да предоставя на титуляра си правото да забрани използването на по-късна марка.

185 Тъй като член 8 от Регламент № 40/94 е посветен на относителните основания за отказ и предвид член 74 от същия регламент тежестта на доказване, че разглежданият знак дава правото да се забрани използването на по-късна марка, се носи от възразяващия пред СХВП.

186 В случая Budvar се позовава на някои национални законодателства в подкрепа на своето възражение. Budvar изобщо не се позовава на общностното право.

187 В този контекст по-специално следва да се вземе предвид посочената национална правна уредба и постановените в съответната държава членка съдебни решения. Възразяващият трябва да установи на тази основа, че разглежданият знак попада в приложното поле на посоченото законодателство на държавата членка и че то би дало възможност да се забрани използването на по-късна марка. Следва да се подчертае, че в контекста на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 установяването от страна на възразяващия следва да се разположи в перспективата на заявената за регистрация марка на Общността (решение по дело AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, точка 79 по-горе, точки 85—89).

188 В случая апелативният състав е приел, че възражението трябва да се отхвърли и поради това, че Budvar не е установило, че разглежданите знаци му давали право да забрани използването на думата „bud“ като марка в Австрия или Франция.

189 Що се отнася до Австрия, апелативният състав по-точно посочва, че с решението си от 8 декември 2004 г. Handelsgericht Wien отхвърля искане за разпореждане, с което се забранява използването на думата „bud“ за бира, която се продава от Anheuser-Busch. Това решение се потвърждава от Oberlandesgericht Wien на 21 април 2005 г. Решенията се основавали на заключението, че думата „bud“ не е название на място и потребителите в Чешката република не я разбират като означаваща бира от České Budějovice. Въпреки че решението на Oberlandesgericht Wien е предмет на обжалване пред Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия), апелативният състав изтъква, че то се основава на решението по дело Budejovický Budvar, точка 65 по-горе, постановено по преюдициален въпрос, и на фактически констатации, чието преразглеждане от юрисдикция в производство от последна инстанция било слабо вероятно. Оттук апелативният състав стига до заключението, че Budvar няма право да забрани на Anheuser-Busch използването на марката „BUD“ в Австрия (решение на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005—2), точка 32, и по препращане в останалите обжалвани решения).

190 Що се отнася до Франция, апелативният състав изтъква, че наименованието за произход „bud“ било обявено за недействително от Tribunal de grande instance de Strasbourg на 30 юни 2004 г. поради това, че бирата е промишлена стока, която може да се произвежда в целия свят. Макар това решение да е предмет на въззивно обжалване, основавайки се на него, апелативният състав стига до заключението, че Budvar не е бил в състояние до момента да попречи на дистрибутора на Anheuser-Busch да продава бира във Франция с марката „BUD“ (решение на апелативния състав от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005—2), точки 33 и 34, и по препращане в останалите обжалвани решения).

191 В самото начало следва да се подчертае, че мотивите по-долу относно Австрия са в сила за всички дела освен за дело T-257/06, в което двустранният договор не намира приложение.

192 На първо място, следва да се констатира, че апелативният състав се позовава единствено на съдебните решения, постановени в Австрия и Франция, за да стигне до заключението, че Budvar не е доказало, че разглежданият знак му дава право да забрани използването на по-късна марка. Макар обаче съдебните решения, постановени в съответните страни, както бе напомнено по-рано, да имат особена важност, следва да се държи сметка за факта, че в случая никое съдебно решение, постановено в Австрия или Франция, не е придобило сила на пресъдено нещо. При тези условия апелативният състав не е можел да се основава единствено на тези решения в подкрепа на заключението си. Апелативният състав е трябвало да държи сметка и за посочените от Budvar разпоредби от националното законодателство, включително Лисабонската спогодба и двустранния договор. В това отношение следва да се изтъкне, че що се отнася до Франция, Budvar посочва пред СХВП редица разпоредби от Земеделския кодекс, Кодекса на потреблението и Кодекса за интелектуална собственост. Що се отнася до Австрия, СХВП е разполагала със съдебните решения, постановени до момента в тази държава членка, а следователно — и обратно на поддържаното от Anheuser-Busch — с правната основа на жалбите, подадени от Budvar съгласно посоченото национално законодателство. Освен това Budvar уточнява в хода на производството през СХВП, че съгласно член 9 от двустранния договор разполага с правото пряко да предяви иск пред австрийските юрисдикции. В допълнение Budvar споменава в рамките на своето възражение разпоредбите на австрийската правна уредба относно марките и нелоялната конкуренция.

193 На второ място, що се отнася до Австрия, апелативният състав посочва, че решението на Oberlandesgericht Wien от 21 април 2005 г. приема, че думата „bud“ не е название на място и потребителите в Чешката република не го разбират като означаващо бира от České Budějovice. Според апелативния състав това решение почива на фактически констатации, чието преразглеждане от юрисдикция в рамките на производство от последна инстанция било слабо вероятно. Както произтича от доказателствата, представени в устната фаза на производството обаче, именно решението на Oberlandesgericht Wien е отменено в рамките на касационно производство от Oberster Gerichtshof с решение, постановено на 29 ноември 2005 г., т.е. преди приемане на обжалваните решения (приложение 14 към жалбата по дело T-225/06, стр. 297 и сл.). В решението си Oberster Gerichtshof приема, че юрисдикциите в първоинстанционното и въззивното производство не са проверили дали чешките потребители тълкуват думата „bud“ във връзка с бирата като указание за място или област, а само са констатирали, че наименованието „bud“ в Чешката република не се свързва с никоя конкретна местност или област. Оттук следва, че съображенията на апелативния състав почиват върху констатациите на Oberlandesgericht Wien, които са оспорени от Oberster Gerichtshof. Наистина решението на Oberster Gerichtshof не е предадено на апелативния състав, доколкото последното писмено изявление на Budvar от

значение за производството пред апелативния състав, а именно репликата, датира от 14 ноември 2005 г. Budvar обаче е предоставило на апелативния състав, както се вижда от преписката на СХВП, екземпляр от жалбата си до Oberster Gerichtshof. В това отношение следва да се напомни, че СХВП трябва служебно да се информира по начините, които ѝ изглеждат полезни за целта, относно националното законодателство на съответната държава членка, ако тази информация е необходима за оценка на условията за прилагане на разглеждано основание за отказ на регистрация, и по-специално на съществения характер на изтъкваните факти или на стойността на представените доказателства. Всъщност ограничаването на фактическата основа на прегледа, извършен от СХВП, не изключва в него да се вземат предвид освен фактите, изрично изтъквани от страните в процедурата по възражение, и общоизвестни факти, т.е. такива, които е възможно да са известни на всяко лице или могат да станат известни от общодостъпни източници (Решение по дело PICARO, точка 96 по-горе, точка 29 и Решение по дело ATOMIC BLITZ, точка 88 по-горе, точка 35). При това положение за апелативния състав е било препоръчително да се информира от страните или по всякакъв друг начин относно изхода от производството, образувано пред Oberster Gerichtshof.

194 Следва да се добави, че Oberster Gerichtshof връща разглежданото дело на първоинстанционната юрисдикция, която отново отхвърля искането на Budvar със съдебно решение от 22 март 2006 г., т.е. все още преди обжалваните решения да са приети (приложение 14 към жалбата по дело Т-225/06, стр. 253 и сл.). С решението от 10 юли 2006 г. във въззивното производство обаче, т.е. преди последното от обжалваните решения, Oberlandesgericht Wien приема, че юрисдикцията в първоинстанционното производство е допуснала грешка, като е отхвърлила искане за експертиза, направено от Budvar. При тези условия Oberlandesgericht Wien връща делото на първоинстанционната юрисдикция, като уточнява, че трябва да се назначи вещо лице, което да определи по същество дали чешките потребители свързват указанието „bud“ с бира и при положителен отговор дали това указание може да се възприеме като позоваване на някое място, област или страна, свързани с произхода на бирата (приложение 14 към жалбата по дело Т-225/06, стр. 280 и сл.).

195 На трето място, що се отнася до Франция, апелативният състав се основава на обстоятелството, че Budvar не е било в състояние до момента да попречи на дистрибутора на Anheuser-Busch да продава бира във Франция с марката „BUD“. От текста на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 обаче не следва, че възразяващият трябва да установи, че вече е могъл ефективно да забрани използването на по-късна марка. Възразяващият трябва само да установи, че той разполага с такова право.

196 Освен това, обратно на посоченото от апелативния състав, наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба, не е обявено за недействително от Tribunal de grande instance de Strasbourg. Както ясно личи от решението на този съд, единствено „последиците“ на френска територия на наименованието за произход „bud“ са обявени за недействителни в съответствие с относимите разпоредби на Лисабонската спогодба. Следва също да се напомни, че решението на Tribunal de grande instance de Strasbourg е предмет на въззивно обжалване, което има суспензивно действие.

197 В допълнение в рамките на делата, по които е постановено Решение BUD, точка 108 по-горе, втори апелативен състав на СХВП вече се е произнесъл във връзка с относимите разпоредби на френското право, които дават възможност при необходимост да се осигури закрила на наименованието за произход „bud“ във Франция.

198 Накрая, както личи от доказателствата, представени пред органите на СХВП, INPI издава поне две възражения (съобщени на 3 декември 1987 г. и на 30 април 2001 г.) във Франция по две заявки за регистрация на марката „BUD“ от Anheuser-Busch за бира. При тези обстоятелства Anheuser-Busch оттегля заявките си за регистрация, отнасящи се за бира. Макар да са формулирани от административни органи и да не се отнасят конкретно до производство, целящо да се забрани използването на по-късна марка, тези възражения не изглеждат лишени от относимост с оглед на преценката на разглежданото национално право.

199 Поради всички изложени съображения следва да се приеме, че апелативният състав е допуснал грешка, като не е взел предвид всички относими фактически и правни елементи, за да определи дали съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 законодателството на съответната държава членка дава право на Budvar да забрани използването на по-късна марка.

200 Следва да се добави, че апелативният състав е направил анализ на австрийското и френското законодателство, макар да е приел, че разглежданите наименования не са били предмет на „реално“ използване в Австрия и Франция, като обаче не е направил това за Италия и Португалия. В това отношение следва да се подчертае, обратно на поддържаното от СХВП и Anheuser-Busch в техните писмени изявления, че няма никакво основание да се приеме наличие на отказ пред Първоинстанционния съд за целите на възражението от страна на Budvar от първоначално посочените права във връзка с Италия и Португалия. Budvar единствено оспорва законосъобразността на обжалваните решения, които се ограничават до анализ на австрийското и френското законодателство.

201 Поради всички изложени съображения следва втората част на единственото правно основание, а оттук единственото правно основание и жалбата в нейната цялост да се приемат за основателни.

202 При това положение следва обжалваните решения да се отменят.

По съдебните разноски

203 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това съгласно същия член, когато има няколко загубили делото страни, Първоинстанционният съд взема решение по разпределянето на съдебните разноски.

204 В случая СХВП и Anheuser-Busch са загубили, доколкото обжалваните решения следва да се отменят в съответствие с исканията на Budvar.

205 В писмените си изявления пред Първоинстанционния съд Budvar не е поискало СХВП да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. По време на съдебното заседание Budvar все пак посочва, че иска СХВП и Anheuser-Busch да бъдат осъдени изцяло да заплатят съдебните разноски.

206 От постоянната съдебна практика е видно, че искането на спечелилата страна в това отношение, направено едва в съдебното заседание, не е пречка същото да бъде уважено (Решение на Съда от 29 март 1979 г. по дело NTN Toyo Bearing и др./Съвет, 113/77, Recueil, стр. 1185, Решение на Първоинстанционния съд от 10 юли 1990 г. по дело Automec/Комисия, T-64/89, Recueil, стр. II-367, точка 79, Решение на Първоинстанционния съд по дело YUKI, точка 151 по-горе, точка 75 и Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/СХВП — Biraghi (GRANA BIRAGHI), T-291/03, Сборник, стр. II-3081, точка 92).

207 При тези обстоятелства СХВП следва да се осъди да понесе наред с направените от нея съдебни разноски и две трети от съдебните разноски на Budvar, както и Anheuser-Busch да се осъди да понесе наред с направените от него съдебни разноски и една трета от съдебните разноски на Budvar.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) Съединява дела T-225/06, T-255/06, T-257/06 и T-309/06 за целите на постановяване на решението.

2) **Отменя решенията на втори апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни) (СХВП), постановени на 14 юни (преписка R 234/2005-2), 28 юни (преписки R 241/2005-2 и R 802/2004-2) и 1 септември 2006 г. (преписка R 305/2005-2) относно процедури по възражение между Budějovický Budvar, národní podnik и Anheuser-Busch, Inc.**

3) **Осъжда СХВП да понесе наред с направените от нея съдебни разноски и две трети от съдебните разноски на Budějovický Budvar, národní podnik.**

4) **Осъжда Anheuser-Busch да понесе наред с направените от него съдебни разноски и една трета от съдебните разноски на Budějovický Budvar, národní podnik.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 декември 2008 година.

Подписи

Съдържание

Правна уредба . . . . . II - 3564

А — Международно право . . . . . II - 3564

Б — Общностно право . . . . . II - 3570

Обстоятелства, предхождащи спора . . . . . II - 3572

А — Заявки за марка на Общността, подадени от Anheuser-Busch . . . . . II - 3572

Б — Възражения срещу заявките за марка на Общността . . . . . II - 3576

В — Решения на отдела по споровете . . . . . II - 3577

Г — Решения на втори апелативен състав на СХВП . . . . . II - 3579

Производство и искания на страните . . . . . II - 3581

От правна страна . . . . . II - 3584

А — По допустимостта и релевантността на някои от исканията на Budvar . . . . . II - 3584

Б — По съществото на спора . . . . . II - 3585

1. По първата част, свързана с действителността на наименованието за произход „bud“ . . . . . II - 3586

а) Доводи на страните . . . . . II - 3586

б) Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 3597

По наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба . . . . . II - 3599

По наименованието „bud“, закриляно по двустранния договор . . . . . II - 3602

2. По втората част, свързана с прилагането на условията по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 . . . . . II - 3605

а) Доводи на страните . . . . . II - 3605

Доводи на Budvar . . . . . II - 3605

— По условието възразяващият да е титуляр на посоченото поранно право . . . . . II - 3605

— По условието за използване на посоченото по-ранно право в процеса на търговия . . . II - 3606

— По условието за правото, произтичащо от разглежданото наименование . . . II - 3609

Доводи на СХВП . . . II - 3613

Доводи на Anheuser-Busch . . . II - 3615

б) Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 3621

По първото оплакване относно използването в процеса на търговия на знак с по-голямо значение от местното . . . II - 3622

— По условието за използване на разглеждания знак в процеса на търговия . . . II - 3625

— По условието относно значението на разглеждания знак . . . II - 3631

По второто оплакване, свързано с правото, произтичащо от посочения в подкрепа на възражението знак . . . II - 3633

По съдебните разноски . . . II - 3638